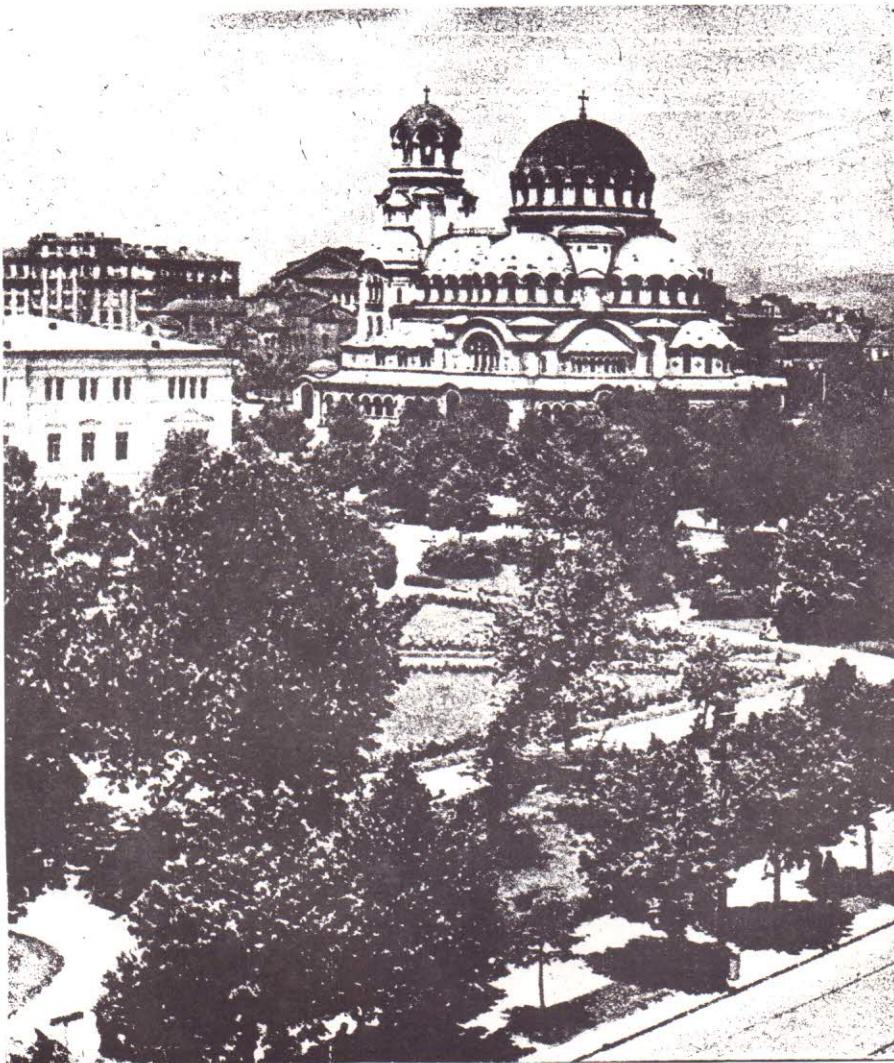

BORBA®

Sofia--Bulgaria, Cathedral Alexander Nevsky--the Monument
of the people's silent resistance against communism

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

AUGUST 1985

ЖЕРТВИ на комунистическия ТЕРОРЪ

Митрополитъ Борисъ Неврокопски, убитъ отъ комунистите на 11 Август 1948 год. предъ прага на църквата въ Петричъ.

Свещеникъ Иванъ А. Ивановъ, разстрелянъ отъ комунистите въ Ловечъ на 9.9.1944 год. заедно съ 6 души легионери. Една последна молба е ималъ къмъ палачите-комунисти: да го убиятъ последенъ, та да може да опъе по християнски тълата на своите другари по съдба. Така легионерът загинал като християни, а той като светецъ !

Свещеникъ Евстатий Виташки, разстрелянъ отъ комунистите заедно съ сина му на 9.9.1944 год. въ село Бояна, Софийско.

Архимандритъ Ириней, протосингелъ на Софийската Митрополия-изчезналъ безследно на 9. Септемврий 1944 година.

Архимандритъ Паладий, протосингелъ на Видинската Митрополия-звърски убитъ на 9. Септемврий 1944 година.

Архимандритъ Наумъ, учитель въ Софийската духовна семинария-изчезналъ безследно на 9. Септемврий 1944 година.

Общо 544 достойни български свещеници, 6 игумени и 147 монаси и монахини станаха жертва на червения комунистически тероръ.

† † †

Това сѫ истинският чеда на майката - църква, а не Максимовци и Иоаникай, които предателски славословяватъ "нова социалистическа България" и празнуватъ "победата на 9-ти Септемврий". Тъ и тъхния Синодъ се наредиха на страната на народните убийци, на страната на комунистите - най върлитъ врагове на Църквата и християнската цивилизация. Тъ сѫ отречени вече отъ стотиците истински свещенослужители на поробената Майка - Църква. Тъ заслужаватъ и нашето презрение, а имената имъ ще бѫдатъ наредъ съ това на попъ Кръстю въ българската история.

Къмъ тъзи български свещеници, нами-

ращи се въ свободния свѣтъ, които иматъ възможността да изразятъ свободно своята воля, отправяме нашия повикъ:

Отречете диктатурата, подгисничество то и червеното робство !

Не ставайте слуги на большевишкия империализъмъ, а се наредете на страната на измъчения български народъ.

Бѫдете достойни последователи на Митрополитъ Борисъ Неврокопски и стотиците избити наши духовни водачи.

Въ противенъ случай историята ще ви отреди заслуженото. Богъ забавя, ала не забравя !

БОРБА

BORBA

**ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.**

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основател

†Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ

Редакторъ: Драгомиръ Загорски

Година 34, брой 2.

Книжна деветдесет и първа

Августъ 1985

ЧЕРВЕНА БЪЛГАРИЯ - ОПАСНОСТЬ ЗА СВѢТОВНИЯ МИРЪ

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почetenъ Председател на Б.Н.Ф.

Преди тридесет и петъ години въ Европа быше публикувана моята книга на английски езикъ, озаглавена: "Червена България - Опасность за Свѣтовния Миръ".

Въ тази книга, аще тогава, азъ се опитахъ да предупредя отговорнитѣ фактори на свободнитѣ западни страни за евентуалната рушителна роля, която може да играе червена България въ бѫща на международната политическа сцена, като оръдие въ ръцетъ на Москва.

Това, което вършатъ днесъ комунистите отъ България, показва, че предположенията, изказани на времето, сѫ били основателни и аще, че тия предположения, сравнени съ днешната действителност, представляватъ само една малка част отъ оното, което фактически става сега. Безъ съмнение червена България е една опасность за свѣтовния миръ!

Москва, която следва неуклонно идейтъ и принципитъ на утопичните Маркови теории, продължава, и нъма никакви изгледи за отклонение или промънба въ курса на агресивната си политика, имаща за главна цель комунизрането на цѣтия свѣтъ. Международния тероризъм е едно отъ нейнитѣ най-главни срѣдства, а днешна червена Бъл-

гария - едно отъ най-важнитѣ оръдия за реализиране на тази цель.

Днешната червена българска армия, която има за свои висши командири руснаци, на които е дадено Българско поданство, е въ пълна услуга на Москва, независимо отъ интересите на България. Български военни части участвуваха въ подкрепа на съветската червена армия за подтикване на Чехословашкия народъ, когато той направи опит да получи по голяма свобода и независимост. Български военни "експерти и съветници" отъ дълго време сѫ въ либииската армия на Кадафи, въ Етиопия, въ Афганистанъ и редица други африкански, вече комунизирани, страни. Въ Куба, облечени въ кубански униформи, се намиратъ стотици отъ тъзи български "експерти и съветници". Такива бъха открити въ Гренада, когато американски военни части завзѣха острова и спасиха населението отъ комунизъмъ. Днесъ такива български "експерти и съветници" се намиратъ и въ Никарагуа, и кой знай на колко аще други мяста, юдете до сега не сѫ открити.

Комунистическото правителство въ България, отъ години, е ангажирано и ръководи международенъ камионенъ транспортъ на

оржие за комунистическите партизани въ Южна Американските страни и наркотици за Северна Америка. Всъкдневно кервани от голями камиони заминават за Западна Европа и западноевропейските пристанища, от югдете "стоката" се товари и заминава през океана. Камионите пътуват запечатани, снабдени със фалшиви документи за "товара", който превозват. Тази транспортна дейност на българските комунистически управници се таксува на запад като международна криминална контрабанда.

Тази дейност на комунистическото правителство във България директно застрашава сигурността на Съединените Щати и е във пълна услуга на агресивните планове на Москва, насочени към американския континент.

Международния тероризъм е един от най-големите проблеми днес за управниците на свободните страни и специално Америка. Дипломатите на Съединените Щати, вързани със страни, със главен обект на международния тероризъм. Тъй също всъкдневно застрашени отъвличане или ликвидиране. Десетки също случват, които могат да се изброят, за терористични акции срещу американски дипломати или други длъжностни лица намиращи се вънът от страната. Същото се отнася и за дипломатите отъв всички свободни страни. Комунистическа България е едно отъв най-главните оръдия на Москва за провеждане на международния тероризъм. Българските комунистически агенти също поставени подъ директните заповеди на Кремъл и К.Г.Б. и служат като тъхни машини за всички престъпления.

Досега изнесените факти за покушението срещу Папа Йоанъ II потвърждават това. Много отъв нищите на заговора водят към София и официалните чиновници на българското комунистическо правителство Сергей Антоновъ, Тодор Айвазовъ и Жельо Василевъ. Хотелите във София - всичките подъ строгъ държавен надзор - също давали подслонъ на терористи като Аджа и продължават да дават убежище и закрила на членовете на турската мафия.

Подобни терористични прояви могат много лесно да станат претекст за военна интервенция или дори да послужат като мотив за свътовна война. Във историята имаме редица случаи когато подобни акции също предизвиквали стълкновения. Претекстъ

за Първата Съветска война бъде убийството на Австро-Унгарския престолонаследникъ.

Когато на времето и днес ние казахме и казваме, че червена България е една опасност за свътовния миръ, това не е пропагандна фраза, това е печалната действителност. Терористичните действия, които се организират във България и се провеждат отъв български или чужди тренирани във България терористи, наистина могат да станат причина за нарушаване на свътовния миръ и дори въоръжен конфликтъ.

Във международната преса и телевизия отъв доста време вече се изнасят репортажи за участието на България във международния тероризъм. Във западните страни името на нашата страна и нашият народъ е определено вследствие дейността на комунистическото правителство. Комунистическите ръководители и тъхните агенти също заклеймени, но за съжаление, заедно със тъхъ опозоренъ и българският народъ, който няма нищо общо със престъпната дейност на комунистите, дори не знае какво тъй вършатъ.

Българският народъ отрече комунизъма още отъв първия ден, когато на 9. Септември 1944 год., съ помощта на съветската червена армия, тъй заграбиха властта във България. Още отъв тогава българският народъ непрестанно води борба за възвръщане на загубената си свобода. Българският народъ е народъ със християнски и семеен моралъ: народъ миролюбивъ и трудолюбивъ. Той няма нищо общо, или каквато и да е отговорност, за престъпната дейност на комунистите. Той е жертва на комунизъма и се нуждае отъв нашата защита да възстанови честта и достойнството си. Наша длъжност, длъжност на анти-комунистичната емиграция, е да се притечимъ на помощ на нашият народъ съвсички възможни средства.

Тази статия има за целъ не само да изнесе фактът за пакостната и престъпна международна дейност на комунистите отъв България, но да тури началото и на една всеобща акция във защита на нашият народъ: акция, която да разграничи ясно народа отъв комунистическите управници във България; акция, която да възстанови името, престижа и достойнството на българския народъ, отъв което зависи отъвнешното на свободния свят към насъ, българските емигранти, живущи във чужбина.

УТРЕШНА СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

По решение на Централния Управителен Съвет на Българския Национален Фронт се учредява специална колона въ списание БОРБА, която има за цель да направи публично достояние нашата програма и разбирания относно основитъ на новоизградена свободна България.

ПРЕДГОВОРЪ

Б.Н.Ф. е политическа Организация която, утре, при освобождението на България, ще подири одобрение и мандатъ отъ българския народъ за провеждането на своята програма. Съ тази целъ Б.Н.Ф. се обръща към всички българи - живущи въ географският предъли на днешна т.н. народна република България, както и тъзи живущи въ чужбина - за подкрепа и помощъ.

- ◊ -

За пояснение на политическата си програма, както и на своето отношение към текущи вътрешни или външни въпроси, идеологични постановки, принципиални възгледи и основенъ мирогледъ БНФ ще посъвъти тази колона въ предстоящите нѣколко броя на БОРБА на основните тезиси на организацията. Ще се направи всичко възможно щото нашите възгледи да се доведатъ до знанието на широката частъ на българската общественост вътре и вънъ отъ България. Несигурността на политическото положение въ момента и напълно реалната възможност за бързъ обратъ въ съотношението на силите на Балканите правятъ нашата задача актуална. Ръководството на Фронта също съмъта, че патриотично настроената българска емиграция е задължена да разясни и дискутира разбиранията си относно бѫдещето развитие на Родината, особено при невъзможността за подобна изява на сънародниците ни въ България.

Не за пръвъ пътъ въ трагичната история на страната ни искрата на националното възраждане се е появявала извънъ географският предъли на Родината. Пресни съ спомените отъ миналия въкъ, когато шепата поругани и очернени хъзове отъ Гюргево и Букурецъ съумъха да запалиятъ пожара на Априлското въстание, докато въ същото време тъхни братя полагаха въ Браила основитъ на бѫдещата българска академия на науките. Цариградъ - столицата на Отоманска та империя, Одеса въ царска Русия, Бълградъ въ Сърбия и влашките поселища около Дунава бъха главните центрове на съпротивата и национално възраждане, но също и на интелектуален подемъ. Днесъ тази роля е паднала върху настъ - изгнаници, емигранти и борци за свобода - и нашата ор-

ганизация изпълнява дълга къмъ Родината си като следва заветът на българският възрожденци и революционери отъ миналия въкъ.

Първите наши статии на теоретични въпроси ще се занимаятъ съ въпросите за гражданска, политическа, обществени, икономически и индивидуални права, свободи и задължения на БЪЛГАРИНА като личност и социална единица, както и съ проблемите за отношенията и взаимодействието между българския гражданинъ и своя народъ, нация, общество и държава, въ тъхното уникално съчетание. Нашите възгледи по националния въпросъ, къмъ българската църква, отношението ни къмъ сходни или враждебни политически партии и съвращания, мнението ни относно бѫдещата външна политика на България, въпросите за вътрешното устройство на страната и най-важното - социалната структура на бѫдещето свободно общество, ще бѫдатъ разгледани последователно, макаръ че частъ отъ тъхъ ще бѫдатъ също засегнати въ изложението на началните ни статии.

Тъй като настоящата колона има за цель разясняването и пропагандирането на нашите становища, възгледи и въроятие не можемъ и нѣмаме възможност да предоставимъ страници въ списанието ни за разискване или възражения. Това предоставяме на другите емигрантски списания и организации, които върваме, че ще изпълнятъ също така дълга къмъ народа си, чрезъ свободно и дружеско разискване на актуални въпроси. Редакцията на БОРБА приветствува писма, критики и размѣна на мнения отъ страна на организации и частни лица. Тъзи отъ тъхъ, които ръководството на Фронта одобри за печатъ ще бѫдатъ публикувани въ организационното списание.

БЪЛГАРИНЪТ – НЕГОВИТЕ ГРАЖДАНСКИ, ПОЛИТИЧЕСКИ И ОБЩЕСТВЕНИ ПРАВА И СВОБОДИ.

Политическият живот на България се дължи на няколко установени периода. Много малко ни е известно и тръбва да се догадаме за древното ни развитие във Азия, когато съчетанието на държава, нация, народъ и личност е било толкова здраво, че е наложило българското начало във продължение на въкове върху огромната площ на Евроазиатския плата между Алтай и Дунавъ. Какво е било положението на личността, какъв е възприемала своята длъжност към повелител и държава, и даже по-важно какъв е съчетавала задълженията съ правата си, това още не знаемъ. Несъмнено е обаче, че здрави и положителни ще да сѫ били за легналите основни начала, вплели се във живота на обществото, иначе не би издържала българската държава ни напора на враждебни съседи, ни порока на Римъ или Византия.

Че прародителите ни сѫ имали високо гражданско съзнание, съвращания за народностни и държавни добродѣтели, както и усътъ за задълженията на кхана – ръководител, проличава още при първата революция разтърсила устоите ни, когато въ сръдата на девети въкъ правовърния кханъ – повелител Владимиръ-Расате бъде дегенериранъ не-законно отъ баща си, самъ и бивш кханъ-Юбиги, следъ това станалъ князъ и завършилъ живота си като монахъ-свѣтецъ. Призовавайки Тенгра-върховния Богъ и небесенъ нотариусъ-заверител и свидетель на договори – българитъ, които бъха подложени на сечъ затова, защото устояваха въчното и здравото на народа си, изобличиха Борисъ и го обвиниха като нарушител на ЗАКОНА. "Ти не вършиш право, ала Тенгри вижда" – тъзи думи на водениетъ за екзекуция показватъ, ако и да не доказватъ, развитието на гражданско съзнание на българския гражданинъ далече преди прословутата Магна-Харта на свободите!

Уничилио всрѣдъ народа въ резултатъ на разочароването отъ дейността на неговите ръководители, доведе до най значителното социално движение възникнало на почвата на сръдновъковна Европа – бого-милството. Противоречията между управници и управляеми повече отъ всяка друга причина доведоха до близо двувъковното затряване на българщината. И когато братята Асеновци съумѣха да отхвърлятъ опеката на Византия, това быше дължимо единствено на сплотеността на народа съ неговите избрани повелители.

Следващите два въка бъха свидетели на непрестанни опити за равновесие между здравото, логично и утвърдило се презъ въкове начало на общоприето, възприето управление отъ упълномощени и отговорни предъ народа си ръководители и проникналото отъ чужбина опорочено съвращане за божествена – и безответствона – диктатура на царь и господаръ върху онеправданъ и безизразенъ народъ. Не бъ чудно, значи, че далечни наши братовчеди, забравили дължимото към по-стари и опитни роднини, но и усвоили приложението му презъ въковетъ, успѣха съ лекота да наложатъ властьта си върху народа ни: страдуващи, раздѣленъ и безъ водачи, макаръ и изобилстващи съ проповѣдници на бессилие и немощъ.

За очудване на странници, обаче, силата и природната свежестъ на българската нация съумя да намъри изходъ и отъ петвъковно робство и забвение. И до денъ днешъ коренитъ на българското възраждане оставатъ скрити за инакъ опитни и умѣли изследователи. За народа ни тъзи петъ въка бъха нищо повече освенъ последното изпитание на Тенгра къмъ дължимите му. За да ги възроди, тъ тръбваше да му бѫдатъ достойни.

Енергията, оптимизма и върата на българина въ сѫдбинитъ му бъха неимовѣрно силни въ годинитъ следъ Освобождението. И за по-малко отъ 40 години: отъ 1880 до 1920 г. Българина съумя да настигне и надмине не само своите непосрѣдствени съседи на Балканитъ, но и тъзи народи, които бъха неговия идеалъ въ Европа.

Съ всички ругатни хвърлени сега върху великолѣпните ни баци и дѣдовци, България утвърди социално законодателство, което превъзхождаше това на Англия и Франция до 1920 г., всеобщото право на гласуване – включително женитъ – быше утвърдено въ България далечь преди другите западни държави. Българскиятъ печатъ се радваше на свободи, ограничавани до днесъ въ Англия, а егалитаризъма на българското общество е още непознатъ въ Европа, съразмѣрно съ развитието на прогресивенъ социаленъ, политически и економически животъ на българина. Ирландецътъ бъде принуденъ да емигрира въ САЩ поради гладъ, италианецъ поради липса на поприще, гърка, хърватина, поляка и немецъ – поради немощъ, скандинавца – поради общественистъ бариери. Бълга-

ринът не емигрира: статистиките за САЩ и Канада съз безпрекословни: повече българи се завърнаха въ страната си между 1912 и 1925 год. отколкото емигрираха. Съ всички си дефекти и несъвършенства българското общество бъше единно до годините на големите европейски тежнения и революции от 20-ть и 30-ть година на въка, които същ не съз достатъчно проучени. Първо большевиките въ Русия, после фашистите на Мусолини, и на края национал-социалистите на Хитлер съумъха - кога съ подкрепата на други, кога противъ цълата отдавна оформена цивилизация на Европа, която най-малко се нуждаеше отъ вътрешен раздор - да разклатятъ основите на известния святъ съ последици, отъ които същ страдаме. Европейци - и горди при това - и ние българи не останахме чужди на всичките тъзи крамоли, тежнения и разруха. Единственъ здравия ни разумъ и непоклатимата въра въ преходността на мимолътното ни запази отъ разгромъ до 1944, за да ни хвърли следъ това - не по наша вина - въ лапите на гладните, завистливи и некадърни циркачии-подражатели отъ Изтоца.

Ако има уроци да се извлъкатъ отъ историческото ни развитие, доста въроятно е тъ да бъдатъ намърени точно юдете най-малко съз търсени. Тъ не съз вкоренени въ класова борба, нито съз зависими отъ икономически, обществени или върски показатели. Българскиятъ историкъ ще ги види въ динамиката на развили се отношения между повелител и управявани, между царь и народъ, правителство и общество. Българската държава е била силна, когато отношенията между управители и управляеми съз били равноправни, взаимно-отговорни и почиващи на разбиране, осъзната необходимостъ и общъ интересъ. Въсъко отклонение отъ тъзи принципи е било фатално: първо за управители, следъ това за управляеми и накрая за самата българска нация. И обратното: колкото по-тъсно ръководителите на държавата съз били свързани съ народъ си толкова по-могъщъ е билъ съзътъ на нацията и толкова по-здраво е било сцеплението между общество и личностъ.

Безъ да претендирате за изчерпателностъ, ние сътаме, че следващите принципи за граждански права, свободи и задължения на Българина съз получили утвържение въ резултатъ на повече отъ две хилядътното развитие на великата ни нация:

Българинътъ има правото да се радва

на живота си и да го уреди както намъри за добре - безъ да пречи никому - съ изплащане на минимални, ала необходими задължения към общество и държава. Това право включва свобода на словото, печать, религия, избори, дружества, събрания, манифестации, възгледи, политически и социални убеждения, мнения и най-важното право да участвува въ управлението на собствените си съдбини.

Българинътъ е върховенъ господаръ на своя собственъ и частенъ животъ, повелителъ на семейството си и не зависи отъ никого при изборъ на приятели, познати, организации или сдружения. Той решава благополучието си съ пълни и ненарушили права на изборъ на място жителство, място пребиваване - временно или постоянно - място-работка и излазъ отъ Родината.

Българинътъ има естествено и пълно право да избере своето поприще, професия и работа; право да се радва на благата, които държавата и обществото съз задължили за общо ползване, равноправно предимство отъ обществено субсидиране на професии, занаяти, търговия, кредитъ и т.н.

Свободата и пълното зачитане на личността, неприкосновеността на жилището на българина и равенството предъ законите на всички българи безъ уговорки, или разлики отъ расовъ, религиозенъ или политически характеръ, или дискриминация поради икономически, обществени, политически или други арбитрарни причини и произходъ съз въ основата на възгледите ни.

Гореизброените права и свободи немогатъ да бъдатъ използвани въ нарушение на правата на други българи, нито даватъ основание на известна група или организация да претендира за свръхзаконностъ. Българинътъ има задължение да бъде частъ отъ своето общество и да му служи по същия начинъ, по който общество е задължено да се отзовава на нуждите на отдалитъ личности. Почитъ, респектъ и поддръжка на немощните, възрастните, слабите, болни и всички тъзи, които се нуждаятъ отъ помощъ и съз неспособни да преживяватъ сами, съз не обходими задължения, които се компенсиратъ съ освобождение отъ страха за старостъ, болестъ и немощъ.

Нашите възгледи относно практическото осигуряване на правата, свободите и за задълженията на българина ще бъдатъ предметъ на следващи статии.

Кошмарът на софийските червени хищници !

Да хвърлимъ погледъ върху реакцията на софийския червенъ режимъ отъ поредицата извършени атентати миналата 1984 и на 9 Мартъ т. година.

Уплашени до смърть, че "Мълчаливиятъ бунтъ на българитъ" започна да се огласява съ частични взривни заряди тукъ/таме /София, Пловдивъ, Варна, Русе, Бургасъ и др./, съветската угоена глутница хищници, групирани въ Централенъ комитетъ въ София, се размърдаха и поставиха на топа съ специално задължение главния обвинителъ отъ Министерството на "Правосъдието" - Лютовъ да скалптива и допълва копирания отъ Москва "Наказателъ законъ", посредствомъ който /съ общи думи казано/ да подложи на повсемъстна сечь всички ония, заподозрени въ терористични действия и тероризъмъ...

И като се "разлягти" другаря Лютовъ, измърдуvalъ редица... "Превантивни мърки срещу всички български и чуждестранни граждани", които ... "подготвятъ или обявяватъ терористични акции"... /цитатъ отъ 16 Май т.г. - Соф. преса/. Законътъ задължава милиция и специални военни единици /отряди/ наречени "Червени баретки" /еничери-кръвници, б.н./ да възнатъ въ енергични акции...

Тежко на ония българи, които въ до-ситетата съ вписани като... "Съмнителни елементи" ! Настижаватъ отново ония времена отъ Септемврий 1944, национализацията отъ 1947 и насилиственото коопериране до 1953, когато безъ сѫдъ бъ избить цвѣта на българската интелигенция, ограбиха градските и селски имоти и потопиха въ кръвъ дворове, поля и стърнища...

Лютовъ не е могътъ да прикрие и официално е публикувалъ, за да оправдае причинить за тъзи нови кръвни мърки, една часть отъ извършениятъ атентати презъ Августъ и Септемврий миналата година, редицата пожари и... инциденти, както и деветомартенския експлозивъ въ бързия влакъ Бургасъ-София, станалъ при гара Гуново.

Отъ панически страх сега въ България всъки единъ чужденецъ при влизане въ предълить на страната го събличатъ почти до голо, за да бъде "основно" претърсень.

Лицемърната Софийска преса е инструктирана да обявява съобщения, че не българитъ, които съ "доволни отъ режима" съ инициатори на терористични акции, а нъкакви ... "Международни централи" и ... "подъ влияние на международни идеологически борби" ... !

Какъ си въобразяватъ червените пищарушки, че народътъ е забравилъ избититъ неотдавна родители, братя и сестри? - Пишатъ, че поощренията идватъ отъвънъ, като целятъ да прикриятъ, че 90 % отъ българския народъ мрази ДР СМЪРТЬ сегашния диктаторски режимъ, който при най-малка възможностъ ще го смачка и ликвидира.

Този новоизпечень яничеръ, зовящъ се Лютовъ, знае много добре че времената се мънятъ и българската лавина щомъ започне да действува нъма сила на земята, която да я спре. Ето защо на тоягата сега се отговаря съ бунтове и взривни заряди, за да види свѣтътъ, че българския народъ се бори за свободата си.

Юлий, 1985 - Европа

В. Степенковъ

ДЕСЕТЬ ХИЛЯДИ ДОЛАРА за фонда

БОРБА

Нъколко отъ най-изтъкнатите дейци на БНФ заедно направиха дарение за фонда "Борба" отъ 10,000 долара.

По тъхно желание, не съобщаваме имената.
Докато БНФ има такива достойни членове,

Народното дъло не ще загълхне,
Благодаримъ за голъмата помощ.

Търси се лицето Валентинъ Николовъ Христовъ (Ерделски) роденъ въ с. Селище Благоевградско, около 30 години.

Молимъ, който знае нъщо за него да съобщи въ редакцията на Борба. Търси го отецъ Стефанъ Митовъ.

ЕДИНЪ НАРОДЪ ВЪ ДВЕ САТРАПИИ

Л. К. Богдановъ

ВЪ СРЪДАТА на петнадесетия въкъ турицъ завладяватъ напълно Балканския Полуостровъ; впоследствие простира същества до Сръдна Европа. Съ това рухватъ последните останки на Източната Римска Империя, Византия, а заедно съ нея настъпва своя край и съществуващият до тогава въ областта държавно-устройственъ редъ - източното подобие на изчезналата вече на западъ "PAX ROMANA" - Византизма. Прогнила отъ византийщината, пропадна заедно съ другитъ самостоятелни или полусамостоятелни владения между Константинополъ и Виена, и превърнатата се по това време въ три феодални владения, малко преди това могяща българска държава.

Всички сановници, високи и низки, безъ изключение сѫ физически унищожени. Тази участъ избъгва само константинополскиятъ патриархъ. Въ цѣлата територия се вдигатъ съществуващите до тогава държавни, владетелски, административни или родово-племенни граници. Престава да съществува обичайната до тогава защита на населението въ рамките на задълженията на премахнатите господари. Феодалните привилегии преминаватъ у завоевателя. Покорената земя и населението ѝ се превръщатъ за новите владетели изключително въ източници за работна ръка и материални сърдства. Робитъ не притежаватъ нищо, извънъ най-необходимото за подържане на съществуванието си - прехрана и въра. Непосилниятъ трудъ осигурява настъпния хлъбъ; за обезпечаване на въчния покой се грижатъ останалите живи мъстни свещеници, поповете, поставени подъ ведомството на патриарха въ Константинополъ, Цариградъ, преименованъ въ Истанбулъ.

Раята е създадена. Тя просъществува петъ въка и - на край - роди "Нашия народъ".

ВЪ НОВАТА ИМПЕРИЯ, населението на югъ отъ Дунавъ, на изтокъ отъ Тимокъ, Българска (днесъ наречена Южна) Морава, Шаръ Планина, Охридското езеро, на изтокъ и югъ опиращо на бръговете на Черно и Бъло морета, обособено и родово-племенно, и въ самодържавие отъ близо едно хилядолѣтие до постигналото бедствие, изгубва владетелско-административната и

културна връзка, която го спояваше въ еднородно тѣло въ бившата държава, чийто носителъ быше то. Въ допиръ съ старата духовно съкровище остава то само мъстно, неорганизирано, въ органичени рамки, предписани му отъ задоволяването на собственинъ, незначителни, прѣки нужди, главно при изпълнението на вѣрските обязаности. Това се извършва безпретенциозно, несъгласувано. По този начинъ, подъ пепельта на опожарения културенъ храмъ продължаватъ да тълътъ въ цѣлата територия, на принудително понизено равнище, бѣлѣзитъ на принадлежността къмъ една и съща общност - създадената преди това презъ вѣкове собствена самобитна духовна култура.

Общъ за всички е говорътъ. Между Преславъ и Охридъ се сбрува и извършватъ религиозните обреди на говоръ, залягнали въ основата на писмения езикъ на светите братя Кирилъ и Методи, езикъ, говоренъ отъ "памъти вѣка" отъ славянското население около Солунъ. Светогорските и Рилската обители сѫ срѣдище за поклонение на цѣлокупната общност. Усърдните опити на грыцкото духовенство за погърчване на съзнанието утежняватъ допълнително положението презъ цѣлия този периодъ; общата културна принадлежност е застрашена, но не и унищожена.

Нека историцътъ се потрудява да опредѣлятъ етническата принадлежностъ на първоначалните съставни части на тази общностъ, просъществувала близо хиляда години въ самодържавие; какво е численото имъ съотношение. Рајата е въ съмъртоносна борба за преживяване. Прагматичното мислене ѝ е чуждо; кои сѫ дѣлить отъ преди петстотинъ години?.. Тя нѣма никакво отнашение къмъ съществувалиятъ нѣкога траки по тия земи, наследилиятъ ги славяни - езерци, милинги, стигнали до Пелопонесъ; драгувити, сагудати и т.н., останали непретопени презъ византийската ера - седемътъ славянски племена по долното течение на Дунава, прабългаритъ на Аспарухъ въ "Онгола", прабългаритъ на братъ му Куберъ въ Битолското поле; кумани около Одринъ и Куманово, печенеги между Дунавъ и Стара Планина, Нишъ,

Овче Поле, Мягленъ, София. Всичко това е днесъ интересно и съществено само отъ гледище на историка. За раята това не е било тема.

А новитъ гостодари ? Тъ виждатъ въ тази маса безправни и безлични роби - не-върници - гяури, безъ опредълена народностна принадлежност - румъ милетъ. Пътът и къмъ лично културно-просвѣтно или материално издигане е програденъ - тя нъма възможность да се изкачва къмъ върха на административнитъ равнища на държавата. Въ така създаденото строго разграничение между категориите население, раята е принудена да живѣе собственъ животъ. Тормозена презъ въкове духовно и физически, нейния животъ се изчерпва презъ дълги въкове единствено въ борбата за просъществуване.

Въ тази борба за ежедневнитъ необходимости на населението съ общъ говоръ, за легналъ върху основитъ на Кирило-Методиевия писменъ езикъ, живѣещо съ обредитъ на общата въра, служеща като ферментъ, трайящиятъ въ протежение на въкове душевенъ и физически тормозъ приема функцията на катализаторъ при химическа реакция, за да превърне въ продължение на нъколко въка раята отъ населението на земята ни, въ нашия народъ - тази еднородна общност, известна на западното полукулбо подъ понятието "нация"; етимологически дериватъ на латинския глаголъ *nascor* - съ преводъ "създаване", "на-раждане".

Така се пресъздаде въ по-новата история нашиятъ народъ, когото историята нарича "български".

Възроди се нашиятъ народъ и започна да изявява същността си като такъвъ въ цълото земно пространство, територията, землището, което населява, всръдъ насилие, подтисничество, безправие, ръки отъ кръвъ, сълзи и потъ - безъ съзнанието на такъвъ - въ продължение на нъколко въка. Едва когато жизнеността и снагата му нарастваха до толкова, че можеха да строшатъ черупката обхващаща зародиша на родилката въ цъдия обитаванъ отъ него просторъ, изявата се превърна въ бунтъ, достигайки апoteоза на саможертвата на единицата за "народното дъло" при опититъ за осъществяване на политическата си независимост въ цълостното си землище.

ИМЕНА И ДАТИ се никатъ отъ Отца Паи-

сия до последната разпра съ въковния владетель презъ 1912/13 година. Тъ съ край-ягълни камъни на новата ни история, записана съ потъ и кръвъ на народа ни въ анализъ на европейската хроника и международното право.

1860 - * На Великденъ въ Цариградъ недвусмислено се поставя началото на законната борба на нашия народъ за възстановяне на своята независима църква.

1870 - * Съ сultгански ферманъ се разрешава създаването на независима екзархия въ Цариградъ. Десетъ годишната Борба съ всички наши "доброжелатели" - гърци, турци, руснаци, западно-европейци - е увънчана съ успѣхъ !

1876 - * Народната борба носи новъ успѣхъ: сultгански ферманъ установява териториалнитъ граници на Екзархията, които се покриватъ съ земния просторъ, населяванъ отъ народа ни.

* Априлското възстание въ Сръдногорието. Представи нашиятъ народъ недвусмисленъ искъ за политическа самостоятелност и държавна независимост.

1877 - * Три доброволчески опълченски дружини защищаватъ съ успѣхъ Шипченския Проходъ срещу редовна сultганска войска.

1878 - * Цѣла България ! Въ Санъ-Стефано е подписанъ договоръ за създаването на българска държава въ цѣлата територия на нашия народъ, обоснованъ върху фермана отъ 1876 год. за опредѣляне територията на Екзархията. Този договоръ е предметъ на международно право и задължава респектирането му отъ европейските сили !

* При наложилото се разглеждане въ Берлинъ, на конгреса не е допуснатъ нито единъ представителъ на народа, чиято сѫдба се решава. Европейцитъ възстановява нарушената помежду имъ "хармония", като разкъсватъ землището на народа ни въ три територии съ различенъ политически статусъ и подарявато на земя на "помощниците" въ "освободителната" война - северна Добруджа на Ромъния, Нишкиятъ санджакъ на Сърбия !

1885 - * Въодушевлението, върата и непокорността на възстаници отъ бунтарскиятъ години принуждаватъ присъединяването на "Източна Румелия" към Княжеството.

* Епопея при Сливница.

1903 - * Илинденско-Преображенското Въз-

стание въ Македония и Одринско.
1912/13

- * Равносътка съ въковния тиранъ.

Въ тия борби вземат участие хора от всички слоеве на народа, отъ всички краища на землището му. Тъ съ упорити и остроумни луде въ църковните общини, еснафски сдружения и тъхните законни представители въ Цариградъ или политическите емигранти въ странство. Тъхните имена съ плеада. Изброяването имъ може да биде само неизпълно, но да стоменемъ нѣколцина по-малко известни, но затова не по-малко заслужили: Григоръ Пърличевъ и Козманъ Шапкаревъ отъ Охридъ, Нако Станишевъ отъ Кукушъ, Христо Тыгчилеща отъ Калоферъ, Стоянъ Чомаковъ отъ Копривщица, Пере Тошевъ отъ Прилепъ. Противно на съществуващи предубеждения, не тръбва да се умаловажава възможността на Александъръ Екзархъ отъ Стара Загора, Стефанъ Богориди и Гавраилъ Кръстевичъ отъ Котель.

Докато емоционалните ерупции на отдални индивиди представляваха двигателите на първоначално манифиестиране на до тогава неизявената нация, въпоследствие, възстановческата епоха добива общо-народенъ обликъ изразенъ въ спонтанната готовностъ за борба за освобождение. Алогея съ върховните памътни Априлско и Илинденско-Преображенско възстания. Героизъмът проявенъ на Шипченския Проходъ и Сливница, епопеите на Одринъ и Чаталджа съ кулмиационните точки въ калкулираната организирана саможертва на цълокупния нашъ народъ за налагане на историческата си воля - самоопредѣляне и политическа независимостъ въ собствена държава - изразъ на несъкрушима самобитностъ, природна динамика и жизненостъ. Седемдесетъ хиляди жертви по бойните поля въ 1912/13 години не паднаха за царя или царедворските му политици, а паднаха за свободата на кръвния братъ. Доброволците, още въ униформи отъ ученическите скамейки, слабо въоръжени опътченци, доброволческите дивизии отъ Македония не щурмуваха за славата на вънценосеца, а бѣха обзети отъ въодушевленietо на цълния народъ отъ всички краища на землището му за освобождението на брата, останалъ още робъ. Че войникътъ бѣше убеденъ, че не се бие за чужди интереси, показва фактътъ, че той пролъжътъ си и пожена победи срещу всички, които съмѣташе въ момента за противници на завета - свобода за роба - включая "невъзможното" - "братята освободители", руснаците,

които, по-късно, презъ Първата световна война, прогони изъ Добруджа оттатъкъ Дунава.

БУКУРЕШКИЯТЪ МИРъ доведе за втори пътъ нашия народъ въ допиръ съ същността на международната политика. Разкъсването на народното тѣло отъ Берлинския конгресъ презъ 1878 година следъ предшестващия го Санъ-Стефански договоръ не бѣ случайностъ. 1913 година го потвърди. Българскиятъ въпросъ излѣзе изъ сферата на народенъ, стана европейски въпросъ. Европа, обаче не води войни за понятия, били тъ и самата свобода! Стана на страдалци - герои ясно, че световните събития не се развиватъ въ едногласие съ неопорочените схвашания на гладните за свобода и справедливостъ. Международното право нѣма нищо общо съ справедливостта, като субективно, отвлечено понятие. Нито за мигъ европейските Велики Сили не съ се занимавали съ мисълта за народна свобода. Интереситъ имъ съ въ пълно противорѣчие съ създаването на една мощнa неутрална държава между тѣхъ и осъдената на гибелъ турска империя. Нашата "освободителка" интригира 1912/13 дотогава между Бълградъ и София, докато постигна целта си - постоянна вражда между българи и сърби. Тази максима е въ сила и днесъ.

1913 година донесе нови жертви, нова скръбъ и единъ новъ ровъ, изкопанъ отъ северъ на югъ презъ живото тѣло на нашия народъ. Започна геноцидътъ между Бистрица, Егейско море и Преспанското езеро.

1914 година подклажда нови надежди за промънна. Организираната частъ на народа ни въ Македония води въоръжена борба срещу Сърбия. Една година по-късно, цълокупниятъ нашъ народъ е пакъ подъ оръжие. Също извършения устъпъ е краткотраенъ. Победата е пакъ на страната на Великите сили.

Саможертвопринашението е безпримърно, но - ровътъ става по-дълбокъ, вътчи ями и телени мрежи го подсигуряватъ.

НЕУСТЪПЪХЪТЪ отъ една страна, невъроятното и жестокото отмъщение на Великите Сили въ Нойи презъ 1919 година, хвърлятъ нашия народъ въ пълна резигнация. Това отъ дветъ страни на телените мрежи.

Така се създаде почвата за устъпъха на марксистските "пророчи" - избавителите на народите". Тъ устъпъха да наловятъ риба въ мягните води на всесилните европейски и

свътски професионални политици. Два пъти: след края на първата война - частично; съпомощта и съгласието на "свободолюбивите" Велики сили, втората им поднесе на тепсия половината свътъ.

Така, историята опредъли на нашия народъ да станем поданици на две сатрапии:

"НРБ" въ "сферата" на СССР, и "СРМ" въ "нова" Югославия.

Въ Гърция, марксистките партизани на ген. Маркос представляваха добро оправдание за продължаване на по-рано започнатия геноцидъ.

Настана ерата на ЯЛГА... Pax sovjetica et americana.

СТАЛИНОВАТА САТРАПИЯ, наречена "Народна Република България", ни надари най-напред съ "народната властъ", а след това и съ "великия вождъ", "голъмия учител" въ лицето на "другаря" Георги Димитровъ".

Тази република се нарича затова "народна", защото народът няма никога, никакде думата. Задължен е само да реве до скъсване на гласните струни "осанна" предъ трибуната на "вождовете".... Голъмият вождъ е затова такъвъ, защото изпълнява до йота това, което главният вождъ въ Кремъль му заповъдва да стори. Който не върва на това твърдение, има днесъ на разположение въ изобилие описание, произхождащи отъ нъкогашни галеници на вождовете. И на днешният, който се съответно разплати - по "другарски".

Но, на какво ни научи "голъмият учител"?

Най-напредъ ни опрости "буржуазния правопис" - та да могат и по неукичките другари да си пишат името безъ гърьшки - защото ги очакваха огромни задачи, които свалените отъ властъ "буржуи" не бъха въ състояние да разрешатъ. Че този "прогресъ" на българския езикъ го приближи да "братския" руски, естествено, не бъ умисълъ.

Следът това ни разясни, че македонците били отдълна "нация", и че въ предълиятъ на "Народна Република България" съществувало "македонско малцинство". А въ "братска Югославия", новата "нация" ще построи собствена "социалистическа република", подъ егидата на "освободителя" Тито.

Следващата геройска акция въ полза на народа бъ да върнемъ обратно несрътни-

те части отъ територията на народа, попаднали 1941 година като по чудо, БЕЗЪ ПУШКА ДА ГРЪМНЕ, подъ защитата на собствената държава на този народъ, на онъзи, които преди това ги бъха обсебили. Цената на тази "заслуга" къмъ нацията бъше тридесет хиляди паднали народни синове въ така наречената "Отечествена Война"!

За всички тия свои "благодъяния" спръмо нашия народъ, "великиятъ вождъ" лежи балсамиранъ въ сръдата на София за показъ и поклонение на ощастливените фелахи въ монументъ, достоенъ за фараони.

Следът като тия "дребулии" се уредиха отъ вече "заслужилите" за народа народни властници, другарите "работници" и "селяни" запретнаха ржави и... започнаха да строятъ "социализма". Та, до денъ днешень.

Понастоящемъ... побългаряватъ.. турцитъ. Fama est, че българите не искатъ да раждатъ; защо да водятъ децата имъ такъвъ кучешки животъ... Неблагодарници! Това следъ всичките усилия на другарите отъ "върхушката" и другите; въпръки устъпътото фузиониране на кръвоносната система на пъргавото сърце България съ тази на тромавия исполинъ СССР...

Четиридесетъ години "народна властъ"! Тъ бъха достатъчни за да се измъни коренно облика на управляваните отъ нея. Старатъ изгубиха, а младите не добиха този индивидуаленъ обликъ, съ типични черти и външни културни бълъзи на гордъ, трудолюбивъ, изпълненъ съ отговорност къмъ собствените си родствени членове и обкръжащи го социални слоеве, човекъ. Условията, които създаде "реалниятъ социализъм" не съ тия, които създаватъ почвата, която природата изисква за подържане на нормаленъ приръстъ: селяни-земедълци, работници-занаятчии, дъядети съ свободни занаяти. Това съ хората, трудолюбиви стопани, производители на блага, материални или духовни, крепители на здрави родови задруги, създатели на уравновъсенъ народенъ съставъ. Сукманите, калпаци и везаните кацули, трептящи подъ стъпките на кръшни хора и ръченици по мегданите на села и градски градини на малки и голъми селища, подъ звуци на гайди, кавали или военни музики бъха непринуденъ изразъ на жизнерадостъ и воля за животъ и творчество до преди петдесетъ години. Днесъ, народниятъ битъ е унищоженъ. Този фактъ не мо-

же да се скрие и отъ масовото излагане на показъ на ново-скроени потури и елекета - декори, при досадни за зрители и изпълнители карнавало-подобни дандани.

Душата - не душевността - на народа е унищожена. Изразъ на това бездушие е стигащото до мания ламтение за веши отъ дъмпингъ-резервуарите на западните гешефти: джинсове, адидасъ-парцали, забавни уреди на електрониката и т.н. Духовната култура е унищожена тамъ, где е съществувала и несъздадена тамъ, где е тръбвало да бъде насаждана. Та, какъвъ душевенъ поривъ може да предизвика една околностъ, характеризирана съ маниячна грандомания, езикъ изкълченъ отъ мъстна и "братска" фразеология на партийно-политическо-стопански термини като агитпроп, политрук, бригадир, ЦК, ЦУМ, НАРКОМ, ИМПЕКС, КОРЕКОМ, белспичпром, фасовъчна лаборатория, и, и... все пъстри бисери на съвременната "българска лексика" - безъ край.

Отъ друга страна, съ папагалското усвояване на руско-съветската "култура", наложено отъ връзките съ Съветския Съюзъ и съ това отъ неминуемото и консеквентно пресаждане въ катарията принудено русифициране на външния обликъ, добавя още една съставка въ отдалечаването отъ това, което бъше нъкога битово-народна същност - тая връзка, това единородие въ цълокупността на народа, създаващо чувството на взаимна принадлежност.

Ръжка въ ръжка съ културния върви и националниятъ нихилизъм въ "НРБ". Кой, въ тази атмосфера на ламтежъ за лични изгоди, се интересува отъ национални въпроси? Бедата е на лице. Опитите на отговорниците да поставятъ на преденъ планъ тематиката на народното единство отъ дветъ страни на Влахия и Огражденъ съ изразъ на нечиста съвест и безпактица. Усилията на историците, поощрявани отъ властниците да обосноватъ научно народното единство, ще обогатятъ историческата документация, но нанесената вече щета съ изоставянето на народни - национални позиции въ времето, когато историята ги бъ поставила на дневенъ редъ на международната аrena, не може да бъде компенсирана. Не исторически ламентации и декламации изъ марксистко-ленинското "върво" създаватъ нации и държави, а волята за изграждането и умънието за утвърждаване то имъ, тамъ и тогава, когато то е умъстно и възможно. Новите формалистични вър-

тъли изъ мемоарите на изпадащи въ забвение нъкогашни партийни величини носятъ само нови усложнения и загуба на всъка въра въ възгледи и истини както всръдъ народа, така и вънъ отъ него, на международенъ теренъ.

Заедно съ тихо-мълкомъ обявенията за откриване на въпросъ за народната цълокупност, се повдига по същия начинъ подсъзнително въпросътъ за начина и възможността за разрешаването му. Какво съмъта и може да стори софийската "върхушка" - да освободи братята оттатъкъ? Та тя е мразена отъ народа въ Вардарска Македония; мразятъ не само "реалния имъ социализъм", мразятъ грандоманските имъ алюри, изтръпватъ при мисълта за възможна реална прегръдка отъ "голямия братъ освободител" на изтокъ. Единственото, за което тъ не съжаляватъ, е, че Ялта не ги обрече на влияние 85/15% а 50/50%, което, само по себе си, е повече отъ достатъчно. Русифицирането на културата, съветизирането на политиката - цель на сатрапитъ въ София - нима то подпомага превъзмогването на вече задълбочения ровъ презъ тълото на народа? Никой въ Македония не копне по Серковци, Альошовци, Гришовци и други тъмъ подобни. Малцина съ тия, които биха подпомогнали аспирациите на "върхушката" за интервенция като консеквенция на декларирането на национална цълокупност. Тъхните експоненти съ и така вече около тъхъ, въ София.

Кой, освенъ тоя, който доброволно носи кръста на народния си произходъ, може да се гордъ, че е и се назовава българинъ? Та, това е днесъ синонимъ на международенъ тероръ, наемни убийства, контрабанда съ органи и наркотици по цъдия свѣтъ!

Нъма такива, които доброволно искатъ да се присъединятъ къмъ съветската империя! Не искатъ ли, не могатъ ли да схванатъ тази проста истина "вождоветъ"?

И така, "ПАРТИО ВОДИ НИ"! "Праволинейната" ти политика следва функция на хеликална крива - и дветъ сочатъ споредъ "вождоветъ" въ една посока - къмъ Хелиосъ - слънцето; но, заведоха ни въ... тъмата.

Коренътъ на нашия народъ изсъхва. Това, което турската тирания не успя да постигне презъ петъ векъ, нашите "освободители", "вождове" и "учители" сториха само за четири десетилътия!

Но, една надежда остава същ - побългаряването на циганите !

ТИТОВАТА САТРАПИЯ "Социалистическа Република Македония" се нарича затова социалистическа, защото въ Югославия малко-то привилегировани функционери и работли-вите частни предприемачи стават все по-богати, а бедните все по-бедни.

Скопските сатрапи на Тито не правят изключение от това правило и същ затова "председатели" на безброй комитети и институти, защото изпълняваха всичко, което "императорът Бокаса" заповъдва от няколкото си дворци, съкоито разполагаше. Но, той ги заслужи, защото самъ, безъ абсолютно никакъ помощ устъп да прогони заработителите съ самофабрикуваните от партизаните му пушки въ Ужице.

Въ "СРМ" живеят една нова, стара "наци". Стара, започната съ Царь Самуил /не съ Александър Македонски/. Самуил е документирано отъ български родъ, но документът-паметник е въ музея въ Битола, заключен, не е за показъ на раята, та тя не знае. Нова, защото езикът и се учи въ училищата отъ 1945 година насамъ, и все същ не е установено точно, какво и какъ. А който е ходил на училище преди това, го чете изъ вестниците и съ време започва да схваща за какво се пише. Но, "Бокаса" доктририра този езикъ и той си остана !

Създателът му е по знание и култура равностоен на "мъдри учители" отъ източната част на нашата страна. Нарича се Блаже Коневски. Fata est, че подъ името Благой Коневъ, той е бил студент въ Софийския университет през "най-черните" години и отъ завистъ, "фашистката" власт го скъсала на изпитите... Fata est. Но, създадоха се университетъ, академия, институти, условия за "напредъкъ" и "култура" и ... запретнаха тамъ ръжави ... въ Скопие.

"Бокаса" притежава необходимия представителен видъ, и познаващо добре "другарът" - особено главния другар на бърговетъ на Москва, задъ голъмтъ дувари. Федералните каси въ Бълградъ се пълнят и отъ изтокъ и отъ западъ, и ето - "Югославският модел на социализма" на Югославския Съюзъ на Комунистите е подъ пълна парга. Уровеньтъ на живота се приближава до този на западните - малко по бедните...

При сравнителното материално благо-денствие, подъ новата форма на югославянски македонизъм, се живеят въ "СРМ" за първи път отъ дълги времена, по-сносно. Но, conditio sine qua non е: за общата принадлежност съ народа на изтокъ отъ Пиринъ не се говори ! Разчистването на стари съмтки става бързо и радикално, и всичко върви по медъ и масло... до кончината на Тито...

КАТАСТРОФАТА въ стопанството на Македония въ Югославия е днес явно за всички. Реалните доходи на населението съ заплата отъ сръдна ръжка не стигат за покриване на необходимото. На простъ езикъ казано - беднотия. Отъ друга страна и разточителство и некомпетентност - безмърни. Най-сериозният скандал понастоящемъ: ликвидирането на "ФЕНИ" - метало-добивът комбинат за феро-никел въ Кавадарци. Салдото днес: загуба следът само няколкогодишна експлоатация - 120 милиарда нови динари, външнът дългъ съпадежъ 1991 година - 437 miliona долари. Гарантъ е Република Македония, не федералната банка въ Бълградъ. Отговорни: Миланъ Панчевски, Ксените Богоевъ, Никола Минчевъ. Това при 30 хиляди безработни въ Скопие.

Това е социализъмъ на практика, безъ тайни за когото и да било; на показъ. Да вижда, който гледа; и народът вижда. На "яничарът" едва ли същ някой върва - очебийно е несъответствието между реалността и думите във връзка съ стопанството.

Въ духовният животъ, изразител на народностната принадлежност, стагнацията е същата, както въ София. Примъри за подражаване тукъ предлага по-свободният контакт съ запада, главно съ неговата естрадно-забавна "култура" и консумативна индустрия. И тукъ няма следи отъ вкоренените отъ въкове самобитност и характеръ въ произведените вещи. Резултатът на усилията на институциите е същия като той въ София - отдалечаване отъ, и обезличаване на народопринадлежността, еволовиране въ безволевъ, еднокалъпенъ, лесно за управление термитенъ елементъ.

Сътворението на Блаже Коневски - изкълчен и осакатен отъ отче на Свети Кирило-Методиевия езикъ - служи на същата цел. То е необходимо за официалните изисквания. Насила измъсти, но не замъсти говора на Миладиновиците Димитър и Кон-

станинъ. Съ Конеско писмо трудно се пишатъ стиховетъ имъ. Последнитъ сѫтъ плодъ на Свети Кирило-Методиевото дѣло. За легитимиране на Конеския езикъ се предлагатъ "въ преводъ" даже Йорданъ Йовковитъ съчинения. Тия ще бѫдатъ единъ денъ документи за удостовѣрение на духовната нищета и изява на реакция на комплекса за свръщеностъ у създателя имъ; сѫщо така и на мерзвавството му - защото никогде не се нито намиратъ, нито предлагатъ както Миладиновитъ, така и Йовковитъ творби въ оригиналъ!

Индоктринацията съ изкуствения езикъ започва въ детски и юнашески години. Ка-къвъ процентъ отъ населението го говори следъ напускане на училищата? "Яничеритъ" - функционери и служители въ учреждения - сѫ принудени да сърбизиратъ говора си не-несъзнателно чрезъ неизбѣжнѣтъ връзки съ Бълградъ, гдето сѫ башитъ на яничеритъ. Официалниятъ езикъ въ войската е сърбо-хърватски. Говоримиятъ езикъ на народа е Блажевия; или сърбизирано наречие, наложено отъ контакта съ останалото население на Югославия, или запазенъ старъ мъстенъ говоръ останать отъ тато и мама.

Блаже-Конескиятъ-езикъ остава изкуствъ, второ-класенъ езикъ въ Югославия. Той е осъденъ на стагнация, атрофирање и изолация - говоренъ отъ около половина милионъ люде въ море отъ двадесетъ милиона.

Прирѣстъ на населението тукъ? Да, при албанци, турци и цигани. И поземлената си собственостъ увеличаватъ; не се поддаватъ на сатрапска индоктринация. Борсата е... скопската стара чаршия.

НО, НАРОДЪТЪ и тукъ, както при всички крупни въпроси, мыти мѫдро, слуша и търси... Единъ денъ ще потърси гласно коренитъ си. Тъ не сѫ скрити много дълбоко. Заровени сѫ небрежно и нескопосано отъ съмозвани, до скоро самонадѣяни и опиращи се на властителска сила "просвѣтители". Настѫпилата неочеквано материална нестгода отваря и очи и уши; на "сбороветъ" на яничарите и така вече никой не върва.

Накрай, най-сѫщественото въ ежедневието на частъта отъ нашия народъ въ сатрапията "Социалистическа Република Македония" е и остава единъ страхъ, единъ не-гласенъ страхъ, който не го напуска: Да не решатъ нѣкой денъ софийските сатрапи да го "освобождаватъ" - причината, която му дава основание да се тай подъ булото

на официалнитѣ терминологии и да чака така нови дни при наследниците на Тито. Защото въ Бълградъ, за разлика отъ София, нѣма Альчи и Гришовци - а това е преобладаващо чувство!

ЦЕЛЪ И СРѢДСТВО НА РУСКАТА ПОЛИТИКА - била тя царска или съветска - за постигане на целитъ си на Балканския Полуостровъ е било, по традиция, разжигването на нашия народъ. Днешнитъ сатрапи, съзнателно или не, сѫ екзекутори на тази политика понастоящемъ.

Настѫпилото принудително отчуждаване на източната частъ на народа ни отъ западната е днес най-ярко изразена въ езика ни - общия езикъ, обединителното звено на единъ народъ. Точно той стана прицель на рушителнитѣ имъ усилия. Езикътъ, който Иванъ Вазовъ майсторски изкова отъ говорить на различнитѣ краища на нашата страна, използвайки правописа на Неофита Рилски съ Свети Кирило-Методиевитъ "ѣ", "ѫ", "ѫ", "ѭ", "ѩ", "ѩ", свързвавши магически характернитѣ изговори безъ насилиствено "литературно" /ужъ говоримо/ изкулчване на произнанието на единъ за съмѣтка на другите, бѣше първата осезаема цель. И дветѣ сатрапии, отъ дветѣ страни на своеvolно теглената граница се преднамѣрено отдалечаватъ отъ писмения езикъ, залегнала върху основите на Свети Кирило-Методиевия, говоренъ и днес отъ останалитѣ неизселени кореняци измежду придашлите тамъ, около Солунъ, малоазиятски гърци. Гаврата съ върховната вродена култура на народа, разбира се, не пречи на сатрапите отъ дветѣ страни да подържатъ патриотичната фасада, да криятъ задъ нея мерзвавскиятъ си посегателства, които рушатъ устоитъ на всенародната духовна крепостъ. Софийскиятъ университетъ продължава да носи името на Свети Климентъ, а Скопскиятъ това на братята Свети Кирилъ и Методи...

Отъ кумова срама... Съ какво яростно задоволство сатрапите ги биха преназовали Въ "Фрундзе", "Благоевъ", "Колишевски", "Тито" или, какво-ли не аще - тресавището е необятно.

Но, ние върваме въ новото, въ т о р о т о Възраждане на нашия народъ въ цѣлата му езикова територия. Той е якъ и живавъ. Първото започна съ на ржка написано и преписвано "О неразумни и юроде" на Отца Па-

исия отъ Банско. Да не оставаме тази огнена речь да изтлъе е нашата историческа задача. Силитъ ни съ ограничени, но тъ съ достатъчни, за да поддържаме една искра отъ тази жаръ, която ще развихри второто духовно възраждане и прати Димитровци и Коневци тамъ, където имъ е мъстото - на културното бунище.

ПОЛИТИЧЕСКОТО състояние, обвързано марксистки съ стопанството, не е тема за дискусии отъ наша страна. Докато западните държавници и дипломати, вперили хипнотизиранъ погледъ въ ракитичната кобра съ петолъчната звезда на изтокъ, не изпускатъ случай да и качатъ пазарната стойност на международния дипломатически паркетъ /Техеранъ, Ялта, Хелзинки/, тъхните колеги-стопановеди и специалисти-финансисти поставятъ огромнитъ си сърдства на хатотичното стопанство на "реалните социалисти", по каквите и да било причини, ние съ нищо не можемъ да промънимъ хода на нъщата.

Но... върва ли днесъ нъкой въ предъходството на Марксизма като народно-стопанска система? Върватъ ли въ това така-нареченитъ Марксисти, където и да се намиратъ тъ - на изтокъ, или западъ, и по-точно тия, отъ дветъ страни на границата, теглена презъ окованата снага на нашия народъ?

Върватъ ли комунистите въ комунизма?

Разноситъ по грандомански маниеризъм на софийската "върхушка" се покриватъ отъ доходната международна контрабандна търговия съ наркотици и оржие по начинъ, който поставя прочутата мафия въ ролята на сополанче. Това, което не достига, се набира посредствомъ стъгането на кайша на "ощастливенитъ" отъ 40 години "граждани", бидейки преди това експлоатирани чичовци. За поддържане духа на високо ниво, служатъ проповедите по марксизъм, автоматитъ на униформенитъ МВР-исти и руските специалисти - "съветници" отъ "Съюза".

Скопската стопанска трагедия на приемниците на Тито, отъ друга страна, се разиграва не задъ, а предъ кулисите на свѣтовната финансова сцена. Тя носи името "Где съ милиардитъ долари, дадени "на заем" на "друга Тита"? И ние горимъ отъ любопитство да узнаемъ отговора, но, посъщественото е, отъ где ще се набавятъ нови, та да не потъне кораба? До намиране на този отговор, да му мислятъ тия, които, безъ изравняване на инфлационна загуба въ заплатите, ще живеятъ съ инфирирани

разноски въ двуцифренъ размъръ - масата "освободени отъ българския фашизъм" презъ 1944 година. Но има тамъ и други, които работятъ вместо да чакатъ, "приватници" тъ нъматъ причини да се оплакватъ отъ стопанска несмета. Все-пакъ, и тамъ ги има тия, съ фуражките - не толкова много по улиците; не полицията, тамъ полиция нъма.

И това е марксизъм, социализъм...

И надъ всички "братя" бди... миролюбивиятъ СССР съ танковетъ си.

СТОПАНСТВОТО НА ИЗТОКА е отдавна въ фалитъ. Крепятъ го западните капиталисти. Защо, знаемъ; тукъ даваме право на Ленинъ. Но, до кога?

Може-би нъкои не си задаватъ този въпросъ, но ние се замисляме. Отговоръ нъма, въпросътъ, обаче не се снема отъ дневенъ редъ. Ние не сме въ състояние да промънимъ хода на свѣтовната политика; тя е предрешена за неизвестно бѫдеще. Това важи и за положението на нашия народъ. Ние, обаче сме обречени да поддържаме всъка искра на надежда за обратъ, която, извънъ мяглата, поддържана съ цель непрекъснато въ орбитите на сатрапите, въ изгнание е по-лесно осезаема. Тази искра може да възпламени онай стихия - търпеливите страдалци - която ще свлече тогава, когато обстоятелствата позволятъ, наложено то бреме отъ дветъ страни на границата въ своите специфични варианти, която днесъ по принуда влачатъ.

"БЪЛГАРСКАТА ИДЕЯ" и днесъ не е мъртва; тя тълье подъ пепельта, наслонила се върху ни отъ хода на историята. Това понятие, изтъкнато отъ "третото поколение" следъ отхвърлянето на турската власт, остава да бѫде стожера за ориентировка на днешните млади поколения, на които тръбва да създадемъ възможност да надникнатъ задъ кулисите, изправени предъ тъхъ отъ сатрапите. Младите мытчаливо чакатъ и търсятъ. Въ словестните тиради на подгисниците никой не върва вече.

А ПРЕДЪ САТРАПИТЕ можемъ да изпречимъ едно огледало, въ което да видятъ същински си образъ; както проконсулитъ въ София, така и яничарите въ Скопие. Тия съ забравили какъвъ е истинския имъ ликъ. Отъ славословия, метани и "осанна", ето че почти половинъ въкъ, тъ се чувствува въ охота и блаженство всрѣдъ заобикалящи ги смрадъ на етаблираните отъ тъхъ феодализъмъ и византийщина. Да помогнемъ тамъ, да видятъ собственото си нищожество, душевните рани, причинени отъ марксисткия опиятъ

и гангренясалата снага на народа, чийто "учители", "вождове", "освободители" и пр. търдят да бъдат, а въ същност съ останали безъ всъкакъвъ допиръ съ него.

НИЕ, КАТО НАЦИОНАЛИСТИ, не застъпваме интересите нито на феодали, нито на стопански сръди или други групировки основани на частни интереси. Ние защищаваме само интересите на нацията, като цялостъ, на народа вкупомъ, като единица -

По въпросътъ

Върху историята на българското помохамеданчено население въ Родопите и дружаде до днесъ почти никой не е писалъ нищо, както и за българите останали въ Азия, съществуващъ колонии въ Русия, въ Румъния, Югославия, Гърция, Унгария, Чехословакия, Италия, Франция, Турция и т.н.

Насилствено промъняне религиозните чувства на българите е обширна историческа тема, по която тук ще се ограничимъ да изнесемъ информации въ възможната най-кратка форма.

Прозелитизъмътъ, въ най-старото съществуване на българите, не е познатъ като характеръ, течение или цель. Българите още отъ своето зараждане съ вървали въ една Върховна движеща духовна сила, която ръдко и почти никога не се именова гласно, ТЕНГРИ /Тангра/.

Проводници и тълкуватели на Тенгри - Шамани, съ били избраници /а не лудаци, както се мячатъ нѣкой вяло да убеждаватъ/, близки светници на Хана.

Шаманътъ е уважавалъ всъко духовно течение и вървания у българите, безъ да се стреми да ги отклонява, налага или въвежда въ други вървания, тъй като за Шамана не е било важно дали религията имъ е свързана съ таоизъма, шинтоизъма, будизъма, конфуцианството, исляма и т.н., тъй като всички тейстични течения съ свързани, уединявани въ неизмѣнната и велика недостижима върховна сила - Тенгри.

За разлика отъ мюхамеданския и католически фанатизъмъ, българина е билъ храбър, силенъ и войнствено недостижимъ не отъ чувства за блаженства следъ смъртъта /по време на война/ въ Рај или въображаеми други свътове. Неотклонно е следвалъ Хана и е ималъ реални разбирания за същността на живота на земята, върху която живѣе.

Първа и най-дълбока бразда между шаманистичния периодъ и християнството бъ прокопана (IX в) по времето на Борисъ I,

мятчимъ се да помогнемъ при осигуряване на просъществуването му въ бѫдеще въ цѣлата негова територия.

Ние върваме въ жизнената сила на "коравия и непокорливъ български народъ", както го нарича единъ безимененъ старобългарски книжовникъ отъ X вѣкъ.

Само това ни обвързва, но то ни и задължава !

за помощъ

когато на българите (въ предѣлите на Балканския п-въ) бъ насила наложено да приеме християнската вѣра, или още наречена Източно-православна (византийско-ортодоксална), съкаль има и кривославна.

До това време българите съ носили тюрбани, бръснели си косите на главите съ оставяне кичуръ - чубъ, и употребявали същите кройки на облекла, съ които тръгнали презъ II в., отъ туранската първородина.

Най-ранните български историци съ били почти хора на перото, внесли невъобразимъ хаосъ върху най-старата история на България. Дилетантизъмът имъ високомърно сантименталенъ и въ голъмъ дѣлъ въ угодничество за руските имъ покровители (ако още и днесъ) я преплетеха съ една славянофилска тенденция, чрезъ която изкуствено наложиха и се мячатъ още да налагатъ невѣрни исторически факти, прикривайки съ маска нѣколкохилядния мащътъ възходъ на Българщината, чийто дѣлъници за съществуване и културенъ подемъ съ еднакво и руси и голъмъ дѣлъ отъ Западните нации.

Тъзи нашиенски най-ранни и нови "историци" създадоха и спекулативния методъ на доказване историческите събития, основавайки се на имена на голъмъ брой аналити "отъ епохата", разяснявайки написаното отъ тъхъ съ чистъ субективизъмъ преплетенъ съ романтичностъ. Тенденциозно тъ цитиратъ единъ огроменъ списъкъ съ имена на брадати аналисти, лѣтописци и биографи на византийски и др. императори, тълкувайки ги по свое осмотрение погрѣшно безъ да иматъ и минимумъ представа, че за настъ цитираните имена доставятъ неоценима услуга и въ най-простия смисълъ задоволство, че именно най-известни и утвърдени умове въ миналите епохи съ се занимавали и съ отбелъзване многословни информации за Българщината. Една малка или невзрачна племенна група или народъ, не може да намърши място въ анализи и лѣтописи. Само и единствено една Велика сила, една стройна и огромна

армия и народъ, могатъ и съ обектъ на най задълбочено внимание, въ случаи Българскиятъ.

По времето и стратегията на хановете не е имало никога тенденции за изкуствено издигане граници за териториално владение. За териториалната сигурност съ поставяни единствено наблюдателни пунктове, числено съставени отъ върни български военни трупи, а не несигурни славянски елементи, както досега се е приемало отъ историци.

Такива, напримър силни и постоянни /съгл. исторически документи/ съ били поставени по времето на ханъ Крумъ /813 г./ следъ победите му въ Южна Румелия, областта Одринъ-Цариградъ. Тъзи бойни групи съ били пръснати по високите хребетни поли на Източни и Средни Родопи, както и по Сакаръ и Странджа планина.

Българите по тъзи места, където основаватъ съ времето постоянни селища, като: днешните Крумовградъ, Момчилградъ, М. Търново, Ивайловградъ, Злагоградъ и други оставатъ поради стеклитъ се събития въ течение на въковетъ откъснати отъ Централните български военни сили, по традиция бойци, ловци и скотовъдци и главно, далече отъ сплетни и интриги на Царевецъ и Трапезица. Тъ опазватъ и за дълго време най-старите традиции за върност къмъ народа, хана и водачите на българите. Тъ съ били далечни и недостъпни за византийците /Х-XI в./ и тъхната данъчна реформна система /пронии, синаи и т.н./, както и покъсни административни по византийски образецъ обязаности, т.е. тъ съ започнали да живеятъ свободно и необвързано.

Нахлуването на турците въ България се предхожда отъ редицата имъ сближавания съ двора на царете Ив. Александър и Иванъ Шишманъ /1371-1393/. Страхувайки се, обаче, отъ силата на една разядена отъ болярски сплетни България, Баязидъ /наследникъ на Мурадъ/ стремеглаво се впуска въ отдалния му се моментъ и завоюва страната, която единствена би могла да му даде отпоръ и угрози пристъпътъ къмъ завладяването на Западна Европа.

Презъ XV в., турците въвеждатъ Джизие-то и Денщурме-то, т.е. данъци плащани съ деца за еничерските имъ пехотни войски. Изоставени и пренебрегнати отъ всички съмили съ следъ ханъ Крумъ български владетели, родопското население, което не е би-

ло нито христианизирано, нито погърчено, приема обещани облаги отъ османлиите и съ негольма охота мюхамеданството, като центрата срещу тъхъ е да не ударятъ въ гръбъ турските войски. Това население остава далечно отъ всички български възстания по време на турското владичество, отъ което съвременните български писатели изкуствено изградиха една пакостна необмислена дискриминация спрямо тъзи помюхамеданчени българи и силно затвърди за тъхъ нарицаемото Помаци.

На помацитъ, съ създадената за тъхъ и подсилвана чрезъ църквата дискриминация, не се даде никога оружие, редко се приемаха въ българската войска, считани за несигурни български елементи и имъ се отреди категория - малцинствена група живещи въ предълить на България! Наричани и до днес съ злоба "българо-мюхамедани" /като че ли католиците се именуватъ българо-католици, българо-протестанти и т.н./, този български родопски край /броящ днесъ около единъ милионъ жители/ не видѣ никога национална топлота следъ освобождението отъ турско. Отъ тъхъ се извлича единствено животинска продукция и жива работна сила за строежъ на пътища, желязоглавни линии, военни обекти, рудници и мини и т.н. а срещу труда имъ се даваше единствено воинска чорба и поцепени дрехи.

Докато чорбаджиите са търгували, снабдявайки турската армия съ житни и др. храни, а занаятчиите имъ шиеха дрехи, помацитъ съ нищо не съ имали пряка връзка и допиръ съ покорителите.

Въ края на Втората световна война, когато въ Родопите се появиха партизански сбиращи, десетки помашки села бъха изостанови изгаряни отъ комунистите, а ведно съ тъхъ деца и жени избивани поради упоритъ отказъ да ги продоволствуваатъ. Заради тъзи имъ отношения следъ 9.IX.1944, това население бъ дискриминирано още по-силно и голъмъ дълъ, заедно съ каракачаните, ги изселиха изъ добруджански кооперативи да работятъ за парче хлъбъ. Съ това дълъ комунистите искаха да пресекатъ засилващата се емиграция отъ България презъ българо-турската или българо-гръцката граници ма-сово подпомагана отъ помацитъ.

Едва ли има нъкой стратегически или магистраленъ пътъ, воененъ обектъ, летище и язовиръ, които да не съ строени отъ помаци, докато тъ и семействата имъ живеятъ въ дървени бараки или примитивни юти.

Помащить въ България до днешни дни никога не сѫ протестирали, не сѫ издигали гласъ за подобрение тъхната сѫдба и бѫдеще. Единственото ныщо най-свъто, заради което сѫ умирали стоически мылкомъ дори и отъ гладъ, е да опазятъ Свободата си. Отъ миналата година насамъ червениятъ режимъ на София е вземалъ едно крайно престъпно решение, за така-наречена пылна малцинствена асимилация на българи съз мохамеданско въройзповъдание, лишавайки ги отъ джамии, духовни училища /мадресета/ и отъ хилядолѣтия собствени имена, прекръщавайки ги съ жестоко насилие съ календарни, църковни гръко-византийски имена. Оня, който не желаетъ да стане отъ Хасанъ на Димитъръ, и отъ Мустафа - Трифонъ, се изпраща въ концентрационния лагерь край Хасково "на превъзпитание"!...

Поради проявена упоритостъ отъ помашкото население, години наредъ въ Източните Родопи гъмжи отъ войска и милиция, южното /съгл. мъродавни източници/ на мъста сѫ се водили и водятъ продължителни кръво-пролитни сражения. Този съвремененъ епизодъ, едва ли ще да е продиктуванъ отъ идеите за постигане "Реаленъ социализъмъ" или подобава на недавнашните идеи въ Германия за... "чиста арийска раса", отъ което най-много жертви дадоха евреи и цигани. Същъ изстъпленията проведе и Сталинъ презъ 1921-1932 срещу мохамеданите въ Таджикистанъ, Узбекистанъ, Казахстанъ и др.

Така-наречената асимилация, като политически актъ възбужда извънредно аспи-

ЗАСЛУЖЕНО ОТЛИЧИЕ

Голъмъ сребъренъ медаль за литература е бить отсажденъ на нашия сънародникъ Драгомиръ Загорски за неговата документална книга "История на пощътъ въ Източна Румелия" представена на международната филателна изложба ИЗРАФИЛЬ '85. Излъзла отъ печатъ въ 1984 год., на български и нѣмски езикъ, книгата съдържа пъленъ листъ на всички пощенски станции въ Южна България презъ периода отъ 1878 до 1885, както и репродукции на повече отъ сто различни турски, руски, румелийски и български пощенски печати. Макаръ и разглеждаща главно филателния аспектъ на пощенската история, книгата на Загорски е цененъ приносъ къмъ общата история на България.

Д-ръ

рациитъ на съседитъ на България и се размънятъ дипломатически ноти между Кенанъ Евранъ /отъ турска страна/ и Т. Живковъ; Карадуманъ до Ст. Тодоровъ и т.н. Всячностъ софийския режимъ цели да изчисти помашкото население страхувайки се да не се разнася тайната за строенитъ ракетни площащи /програмата "Щитъ" по Варшавския пактъ/.

Не за друго въ началнитъ редове изясняваме въпроса: - Кои сѫ и отъ къде произхождатъ помащите въ България. Тукъ тръбва да отворимъ скоба и запитаме: Е ли религията, която опредѣля националната сѫдностъ и битие на народа? - и, ако идейтъ на Червена Русия, за която илюзорния комунистъ е партийна религия, не сѫ ли "Червени помащи" днесъ ония, които държатъ властъта въ България?...

Помохамеданченото население въ Родопския край исторически сѫ българи и то може би едни отъ останалия здравъ традиционаленъ български елементъ, далечни по характеръ отъ каквото и да било фетишизъмъ /вж. по-горе обясненията за Тенгри/, които днесъ единствени въ България въставатъ съ голи гърди и рисъкъ за живота си срещу червениятъ режимъ.

Колко и въ каква степенъ българската емиграция признава и оценява този бунтъ на "Помакътка", ще проличи отъ активната ни намъса, протести и натискъ върху ръководните сътовни сили, за прекратяване на този престъпенъ актъ изпълняванъ отъ Червените помащи у насъ.

Европа, 1985

Д-ръ Н. Полендацовъ

Седемтъ години отъ живота на Източна Румелия изобилствуватъ отъ събития и промъни, които до голъма степенъ си оставатъ непроучени. Смъсицата отъ турски наредби и закони, руски окупационни правила и разпоредби, автономни и оригинални разрешения на административни въпроси сѫ графично показани въ историята на пощътъ. Несигурността на живота изразена въ заговори и бунтове, корупция, пощенска цензура, отваряне и затваряне на станции, кражби на писма, употреба на жельзици, каруци, ко-не съ ездачи и пешеходци за доставяне на писма и пратки: цълата интересна действителностъ е представена съ автентични документи и находки отъ личната архива на Загорски. Не ни остава друго освенъ да поздравимъ Драгомиръ сърдечно за устъха му и да му пожелаемъ нови отличия.

Никола Алгънковъ - магистъръ на изкуствата.

Български културно-просветни клубове - гнъзда за шпионаж

Вече четири десетилътия въ Свободния свѣт никнатъ като отровни гѣби, хиляди "Търговски сдружения", "Представителства", "Културно-просветни дружества", "Ресторанти", "Клубове" и "Черкви" подъ ръководството на комунистическите легации.

Свободниятъ свѣт не обръща особено внимание на тъзи комунистически гнъзда, юдете освенъ марксическа литература се върши шпионажъ и тъмни сдѣлки съ наркотици, оржаки и други незаконни търговии...

Първенство въ организирането на подобни бърлоги държи за сега комунистическа Република България.

Така напримъръ агенти на българската държавна сигурност през 1974 година основаха въ Швейцария "Българо-швейцарски културенъ клубъ", чието учредително събрание се състоя въ единъ отъ салонитъ на българското посолство въ Бернъ. Това бъше достатъчно, за да се разбере характера и цѣлите на този "културенъ клубъ".

Записаха се нѣколко души, предимно съ двойно поданство /швейцарско и българско/ и започнаха да ходятъ на гостуване въ България.

Преди петъ години за председателъ на този "културенъ клубъ" бъше "избранъ" /назначенъ/ родениятъ въ България, но жененъ за швейцарка /съ двойно поданство/ Янко Янковъ, живущъ въ Базель. Две-три години той организира екскурзии съ автобусъ до Римъ за поклонение на гроба на св. Кирил Константинъ, следъ това приемъ въ Българското посолство въ Римъ.

Янковъ, обаче доста често посещаваше Българското посолство въ Бернъ за инструкции и получаваш определени задачи, нѣщо което не е останало скрито за швейцарската полиция.

Миналата година презъ декемврий, Янковъ е билъ арестуванъ на летището до Цюрихъ, когато е изпращашъ за България забранена за износъ западна технология. При разпита, изглежда доста се разприказвалъ и въроятно е далъ нѣкои излагашъ българското посолство информации.

Презъ мартъ тази година, една вечеръ Янковъ билъ намъренъ въ мазето на жилището си жестоко битъ и въ безсъзнание. Отведенъ въ болницата било констатирано, че липсватъ портмонето и ключоветъ отъ жили-

щето му. Полицията не можа да открие побойника или побойниците, но въроятно сѫ били отъ българското разузнаване, защото липсата на ключоветъ отъ жилището му дава основание да се мисли, че сѫ искали да провърятъ, дали има и други излагашъ българското посолство документи, за да ги прибератъ.

Въ връзка съ този случай, презъ юни т.г. е билъ предупреденъ да напусне Швейцария консултъ при Българското посолство въ Бернъ - Христо Живковъ. Съобщението въвестника гласи:

(преводъ отъ нѣмската преса)

Източень шпионинъ изпратенъ въ ющи.

"Бернъ. Българскиятъ консулъ въ Бернъ Христо Г. Живковъ, племеникъ на Българския Председателъ на Държавния свѣтъ тръбва да напусне Швейцария поради шпионажъ.

Въ сѫщата връзка е въ ходъ и наказателенъ сѫдебенъ процесъ срещу председателя на Българския културенъ клубъ въ Базель българо-швейцарскиятъ гражданинъ Янко Янковъ. Очевидно Янковъ е давалъ на консула сведения за швейцарското стопанство и информации за българските емигранти.

Презъ мартъ т.г. Янковъ бъше намъренъ въ Базель битъ и тежко раненъ отъ неизвестни лица. Членоветъ на културния клубъ се съмняватъ, че на Янковъ е даденъ суворъ урокъ, защото е искалъ да се измъкне отъ шпионския афери.

Юрг Мозиманъ"

Това, което не е казано, но се знае, че Живковъ е уреждалъ идването на близки на нѣкои емигранти срещу заплащане. Известенъ е случаятъ с брата на една българска емигрантка отъ Бернъ, комуто десетина години не разрешавали да излѣзе отъ България но следъ намъсата на Живковъ, братът пристигналъ.

Преди четири години швейцарските власти изгониха другъ "дипломатъ" отъ българското посолство въ Бернъ - Симеонъ Цвѣтковъ, който се е водилъ като съветникъ въ посолството. Той сѫщо е взималъ подкупи отъ емигранти за излизане на близките имъ отъ България. Съ такива доходи е ималъ възможност да подържа собственъ апартаментъ въ Бернъ и да приюти семействата на двамата си сина заедно съ внуците.

ВРЕМЕ Е ВЕЧЕ ЗАПАДА ДА СЕ СЪБУДИ !!!

Конгресът на Анти-Болшевишкия блокъ на народитъ въ Ню Йоркъ

На 18 и 19 Май 1985 год. въ Ню Йоркъ се състоя Конгресът на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народитъ, на който присъствуваха делегати отъ цяла Америка, Канада и Европа. Главенъ говорителъ на конгреса бывше Проф. Ярославъ Стецко, свѣтовенъ председателъ на АБН отъ Монхенъ-Германия. Присъства и говори на конгреса г-нъ Вайнъ Мерри, политически съветникъ отъ американската делегация въ Обществото на Народитъ. Между говорителите бъг-жа Слава Стецко, редакторъ на списанието АБН отъ Монхенъ-Германия. Б.Н.Ф. бъг представенъ отъ г-нъ Колю Кондовъ, подпредседателъ на ЦУС на БНФ и г-нъ Петър Николовъ, представителъ на клона въ Ню Йоркъ. Взеха участие представители на 18 националности съ общо 243 делегати. Доклади за положението въ отдаленъ поробени страни направиха съответните делегати отъ тия страни. Г-нъ Кондовъ направи докладъ за положението въ България, който бъг посрещнатъ съ одобрения и аплодисменти. Отдълно даваме цялния текстъ на доклада - речь на г-нъ Кондовъ.

На 19 Май вечеръта въ Интернационалния хотелъ, намиращъ се въ сградата на Свѣтовния Търговски Центъръ въ Ню Йоркъ, се състоя голъмъ Конгресенъ банкетъ, където присъствуваха около 500 души. Докторъ Иванъ Дочевъ, Почетенъ Председателъ на БНФ бъг почетенъ гостъ на главната маса, достойно зачетенъ за неговите заслуги отъ министерото като Председателъ на АБН за Америка въ продължение на 12 години.

Получени бъха поздравления отъ Президента Реганъ и Подпрезидента Бушъ, които бъха прочетени. На банкета говориха народниятъ представителъ Марио Биаджи и представителятъ на губернатора на Ню Йоркъ г-нъ Джанъ Никасъ.

Конгресът на АБН въ Ню Йоркъ завърши работата си съ голъмъ успехъ.

Речь на г-нъ Колю Кондовъ, подпредседателъ на ЦУС на БНФ, произнесена на Конгреса на АБН въ Ню Йоркъ на 18 Май 1985

Уважаеми Делегати,

Както се знае, на 5 Септемврий 1944 година Съветска Русия обяви война на Бъл-

гария безъ да има причина за това. Презъ времето на Втората Свѣтовна Война, България имаше нормални дипломатически отношения съ Съветска Русия. Следъ декларирането на война, руската Червена Армия окутира страната ни и на 9 Септемврий 1944 год. безъ изборъ и одобрение на българския народъ, отъ Москва бъг назначено едно комунистическо правителство, което управлява България и до днесъ.

Комунистическата власт въ София, като награда и благодарност за съветската помошъ, даде поданство на хиляди руснаци, които автоматически заеха ключови позиции въ всички отрасли на обществения, политически, воененъ и държавенъ апаратъ на българската държава подъ формата на "съветници" и "специалисти". Тъзи "съветници" и "специалисти" сѫ още въ България, като гаранция, че мъстната власт ще изпълнява всички нареддания отъ Москва, както и го прави.

Веднага, следъ като комунистите заеха властта, тъ подложиха Българския народъ на жестокъ тероръ съ огледъ да се ликвидира всякаква опозиция или потенциална такава за въ бѫдащие. Не по малко отъ СТО ХИЛЯДИ български граждани бъха избити. Водачите на политическите демократически партии бъха хвърлени въ затворите, а други въ концентрационите лагери. България е единствената Източно-Европейска страна, чиито министри и народни представители бъха избити по нареддане на Москва.

Месеци следъ извършените убийства на хиляди невинни български граждани, комунистическата власт създаде така наречените "народни съдилища", кѫдето жертвите бъха съдени по-смъртно.

Построени бъха десетки затвори и също десетки концентрациони лагери въ страната, които България преди нѣмаше. Столици хиляди невинни граждани бъха изпратени по затворите и лагерите. Много отъ тѣхъ оставиха тамъ костите си.

Азъ съмъ единъ отъ тъзи жертви, които прекараха години въ различни затвори, а по късно, презъ време на Унгарската революция бъха изпратени за нѣколко години въ лагера Бълене.

Така бъ уничоженъ цвѣта на Българския народъ.

Следъ вземането на властъта отъ комунистите въ България, всички човѣшки и гражданска права на българския народъ бѣха отнети. Днесъ въ България нѣма свобода на печата, на политическите убеждения и организирване, на религията, а най малко свободни избори. Частната собственостъ бѣ отнета, включително и земята на селяните. Работниците станаха само номеръ въ държавната индустриска машина, а селяните бѣха закрепостени въ така наречените ТЕКЕЗЕСЕТА и колхози.

Днесъ България е единъ голѣмъ затворъ, въ който българскиятъ народъ има само задължения, но нѣма права.

Комунистическата власт въ България, чрезъ пропаганда въ Западния Свѣтъ, се опитва да убеди държавниците на свободните страни и демократичните народи, че въ България стават промѣни, че демокрацията и човѣшките права на народа се възстановяватъ. Това не е вѣрно. Това е лъжа. Нищо не е измѣнено въ България и нѣма перспективи да се промѣни докато има комунистическа властъ.

Съ цената на неописуеми жертви, българскиятъ народъ се бори и продължава да се бори за възстановяване на отнетите му елементарни човѣшки права и свобода. Съпротивата на нашия народъ срещу натрапената му комунистическа диктатура неможе лесно да се премахне. Съпротивата на българския народъ започна още отъ първите дни следъ 9 Септември 1944 година. Съпротивата вземаше различни форми съобразно възможностите и обстановката. Първата конспирация срещу комунистическата власт бѣ организирана въ Кърджали презъ месецъ Декември 1944 г. Втората отъ този родъ конспирация бѣ организирана въ Устово - разкрита презъ Януари 1945 г. Следващата наречена първи легионерски център /1944/ бѣ разкрита в 1945 г. Следъ това конспирациите станаха една следъ друга всрѣдъ различните срѣди на народа въ усилията му да се противопостави на натрапената комунистическа власт. Конспираха всички: работници, селяни, чиновници, военни, млади и стари. Стигна се до тамъ, че се излѣзе въ открита въоружена борба противъ властта. Такава бѣ Асеновградската конспирация презъ 1948 и Сливенската презъ 1951 години, кѫдето хиляди граждани излѣзоха

въ Балкана съ оръжие въ ръка.

Следъ всѣки неуспѣх опитъ властъта пълнѣше затворить и концентрационните лагери съ хиляди нови жертви. Други хиляди изчезваха и близките имъ никога не чуха нищо за сѫдбата имъ.

За съжаление, пресата въ Свободния Свѣтъ не съобщава нищо за голѣмите жертви, които понася Българскиятъ народъ.

Драги Делегати,

Искамъ да обѣрна внимание на срамния фактъ, който стресна свѣтовната общественостъ, а именно опита за убийството на Папата Џанъ II, глава на Католическата черква. На всички е известно, че български комунистически държавни представители се заеха съ този нечовѣшки и нецивилизованъ актъ. Свѣтовната преса съобщава, че следятъ стигали въ София. Защо не се продължава да се търсятъ тѣзи следи? Ние всички знаемъ, че следятъ надхврлятъ предълить на България и отиватъ въ други столици.

Българскиятъ народъ е последния, който ще научи истината за всичко онова кое то се прави отъ негово име.

Стига робство и тирания на единъ народъ, който е допринесалъ твърде много въ съкровищницата на човѣшката култура и прогресъ!

Не сѫ ли българите, които първи преведоха свѣтовното писание на собственъ езикъ и дадоха пръмъръ на останалите народи да ги последватъ? Не сѫ ли българите, които дадоха четмо и писмо на всички, така наречени, славянски народи? Не сѫ ли българите, които дадоха църковно учение, на тѣзи народи, та въ добро или беда да знаятъ какъ да се отправятъ къмъ Всевишния?

Не стига ли 500 години турско робство, а сега още 40 години ново модерно комунистическо иго?

Българскиятъ Националенъ Фронтъ, който азъ имамъ честъта да представлявамъ тукъ предъ васъ на този Конгресъ, се бори въ изгнание противъ комунизма, защитавайки човѣшките права и свобода на Българския народъ и интересите на България.

Ние вѣрваме, че денътъ, когато комунистическата диктатура ще рухне не е далечъ и всички народи подъ съветската комунистическа власт отново ще бѫдатъ свободни.

Изъ речта на Президентъ Реганъ, произнесена на конференцията на етническите групи,
състояла се на 18 Май, 1985 въ Вашингтонъ.

"Погледнете и ще видите навредъ по свътта растящия бунтъ срещу подтисничеството въ totalitarнитъ страни, бунта на интелигенцията срещу изтърканитъ клишета и лъже-пророчества на Марксъ-Ленинизъма, по стояния растежъ на силата и особено на броя на народитъ, избрали демокрация. Всичко сочи към една мощна, неотрицаема истина: блестящия знакъ на хоризонта не е миражъ, а върха на една страшна вълна, наречена свобода; вълна, която скоро ще се разнесе и залъе пустинята на диктатурата".

"Ние поведохме пътя въ подкрепа на съпротивителните движения въ Никарагуа и Афганистанъ. Тръбва да бъдем горди, че нашата Республиканска партия поведе пътя за мощна отбрана, Радио Либерти и Свободна Европа, пътя на реализъм спрямо Съветски тъ намърения и стремежи."

"Ние тръбва да защитаваме и опазваме тъзи свътли надежди на човечеството. /за свобода и демокрация, б.р./ Нека предадем тъзи свътли идеали на идващите поколения въ Америка и дано тъ станатъ нъкой ден естествено рожденно право на всички хора по свътъ."

-*-

Мюхамеданското население въ Съветска Русия опасност за комунистическия режимъ
България - опитно поле за плановете на Москва

Всеизвестно е, че българското комунистическо правителство не може и нъма да предприеме каквато и да е акция, която не е продиктувана или одобрена отъ Москва.

Отъ известно време, и по настоящемъ комунистите въ България провеждатъ акции, които достигатъ до крайности, срещу мюхамеданското население въ България, принуждавайки тия български граждани да промънятъ своите имена и религия. Името на България отново се появява по страниците на западната свободна преса.

Червена България също веднажъ е осъдена отъ цъдия Свободенъ Свѣтъ, за нарушение на най-елементарните права на гражданина за свободно въроизповедание. Името на България бъде почернено съсъ участието на комунистическото правителство въ провеждане на международенъ тероризъмъ. Сега съ тази акция срещу българските граждани-мюхамедани всръдъ общественото мнение на западъ, се изгражда убеждението, че България е една изостанала и нецивилизована страна. Каква е причината и какво се предследва отъ Москва да изисква отъ българското комунистическо правителство да провежда тъзи насилия надъ мюхамеданското на селение?

Ако се направи единъ анализъ на приръста на населението въ Съветска Русия съ огледъ на религиозните изповедания на населението, ще се установи, че днесъ около 40 % отъ съветските граждани съд отъ мюхамеданско въроизповедание и че приръстъта на мюхамеданското население се увели-

чава три пъти по-бързо отъ колокото останалото. Съгласно статистическите предвиждания, следъ 20 или 25 години, мюхамеданското население въ Съветска Русия ще бъде мнозинство.

Москва има горчивъ опитъ отъ оккупацията на Афганистанъ и съпротивата на мюхамеданското население въ тази страна. Тъ съ религиозни фанатици и на тази база, подтиквайки религията имъ, мюхамеданите могатъ да окажатъ огромна съпротива, резултата на която ще обирка бъдещите планове на съветския държавници. Както въ С.С.С.Р., така и въ нейните сателити нъма свобода на религията и въроизповеданията. Съществува реална опасност на религиозна база за една вътрешна съротива срещу Съветския режимъ, и мюхамеданите съд онъзи, които могатъ да застанатъ на чело на тази съпротива. Съ огледъ отстраняването или потъпкването на такава опасност, Москва взема преждевременни мърки, преди да е станало късно. Българските комунисти като покорни слуги на московските наредби извършиха масови звърствия над мирното мюхамеданско население. България е избрана да бъде ОПИТНОТО ПОЛЕ за провърка на съветското обществено мнение. Следъ резултата, разбира се ако има успѣхъ, съдътъ мърки ще бъдатъ приложени и въ Съветска Русия; ако нъма успѣхъ - България ще се изложи и тя ще понесе всички последствия, а Москва ще търси други пътища за отстраняване на застрашаващата я опасност.

България - жертва на Москва!

Кольо Кондовъ, Ню Йоркъ

ОРГАНИЗАЦИОНЕНЪ ЖИВОТЪ

Ниагара Фалсъ - Канада

На 5 Май 1985 Б.Н.Ф. - Торонто, съвместно съ Черквата Св. Иванъ Рилски организира тържествено отпразнуване на Гергьовденъ - деня на Храбростта, както и панахида за Д-ръ Г. Паприковъ, председателъ на БНФ и дългогодишенъ редакторъ на "Борба", Иванъ Чортовъ - членъ на Ц.У.С и всички загинали за свободата на България.

Службата бъ извършена отъ отците Тома Кобаковъ и Стефанъ Митовъ, подпомогнати отъ дяконите Гроздановъ и Пингилопъ и отъ църковния хоръ при препълненъ храмъ. Отецъ Кобаковъ произнесе поучително слово и на края заклейми онъзи, които ставатъ оръдия на комунистическата пропаганда.

Предъ паметника, издигнатъ отъ бълг. емиграция въ паметъ на жертвите на комунизма, при развесащие се българско знаме, носено отъ Никъ Шахчиевъ, отецъ Митовъ извърши отново кратка молитва съ подходяще слово. Предъ паметника бъха положени вънци отъ името на Б.Н.Ф., църквата Св.Иванъ Рилски и Българското войнство. Иня.Ангель Гъндерски произнесе високо патриотично слово.

При братската трапеза въ залата на църквата, благословена отъ отците Кобаковъ и Митовъ, бъха прочетени поздравления отъ Н. В. Царь Симеонъ, почетният Председателъ на БНФ Д-ръ Иванъ Дочевъ и кмета на града В. Смитсонъ.

При пуснатата подписка въ кратко време бъха събрани надъ 2.500 Долара.

Накрая Д-ръ Ангель Тодоровъ благодари на всички за присъствието имъ, както и на женската секция при църквата за великолепната трапеза. Той пожела българската емиграция да остане все така сплотена около националнитъ ни организация и черква.

Торонто - Канада

На 27 Априль 1985 г. клонътъ на БНФ-Торонто взе живо участие въ протестния митингъ организиранъ отъ А.Б.Н. по случай 10 години отъ комунизиранието на Виетнамъ. Държаха речи представители на парламента на консервативната партия и други организации. Бъ прочетена прокламация отъ кмета на Торонто. Българската група се води отъ Д-ръ Ангель Тодоровъ, знаменосеца Никъ

Шахчиевъ, заедно съ Атанасъ Георгиевъ, Петър Матевъ, Иванъ Червенковъ, Градинаровъ и други, носещи плакати срещу интернационалния комунизъмъ.

Бъфало, Ню Йоркъ

Традиционното тържество за чествуване Деня на Храбростта, което клонъ на Б.Н.Ф. въ Бъфало, на чело съ своя Председател Миро Герговъ, устройва вече 27 години, се състои на 12 Май 1985 въ Американската Православна Църква "Св. Георги" въ градъ Бъфало.

Следъ църковната служба въ залата на църквата бъ сервиранъ обядъ, на който присъстваха надъ 100 души. Официални гости и говорители на тържеството бъха: Американският Зап. Генерал Собулски; Профессор Едуард О' Коноръ и Представителъ на Украинската Емиграция адвоката Андрю Дякунъ, който е кандидатъ за съдия. На последния бъ връчена почетна плака отъ името на Б.Н.Ф.

Бъха получени поздравления отъ: Н.В. Царь Симеонъ; Почетният Председателъ на Б.Н.Ф. Д-ръ Иванъ Дочевъ; Кмета на градъ Бъфало Джеймс Грифинъ; Народният Представител Джакъ Кемпъ; Ири Каунти Екзекутивъ Едуард Рутковски; Редакторката на списание "Лъчъ" Дора Гъбенска и др.

На тържеството присъствуваха делегации отъ братските поробени народи отъ Афганистанъ, Балтийските държави, Полша, Чехословакия и Украина.

Следъ официалната част имаше музикална програма, въ която взе участие Балканската Танцова група отъ градъ Бъфало, и следъ това имаше танци до късно вечерята. Тържеството приключи съ голъмъ устъпъхъ.

ЧЕСТВУВАНЕ СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЕ НАРОДИ

Ню Йоркъ. На 14 Юлий 1985 год. недълъ, въ Ню Йоркъ най-тържествено се чествува откриването на Седмицата на Поробените Народи. Състоя се църковна служба въ Катедралата Ст. Патрикъ, имаше манифестация по Петото Авеню и публично събрание въ Централния Паркъ. Няколко хиляди души отъ 25 различни националности, съ знамената си и стотици плакати, участвуваха. България бъ представена отъ голъма група членове на Б.Н.Ф. на чело съ Колю Кондовъ и Петър Николовъ. Българското знаме носъше Димитър Стожановъ. Въ Централния Паркъ Д-ръ Дочевъ, - Почетен Председател на Комитета на Поробените Народи въ Ню Йоркъ, бъше единъ отъ главните говорители. Въ своята речь Д-ръ Дочевъ заклейми българското комунистическо правителство за неговата криминална дейност съ участието си въ международния тероризъм, и терора и убийствата, които по настоящемъ стават въ България противъ българските граждани-мохамедани. Тази година взеха участие въ манифестацията и събранието въ централния паркъ група български граждани, емигранти отъ комунистическия тероръ, мохамедани, на които братята сега биват малтретирани и избивани въ България. Отъ името на тия наши съграждани - мохамедани, говори на събранието въ Централния Паркъ Г-нъ Ахмедъ Сандиксиоглу.

Нарочни прокламации за случая бъха издадени отъ Президента Роналдъ Реганъ Говернъорътъ Марио Куомо и Кметътъ на Ню Йоркъ Едвардъ Кочъ, които бъха прочетени на събранието въ Централния Паркъ.

ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА

Въ редакцията на "Борба" се получи обширно писмо отъ българския емигрантъ Инж. Г.П. живущъ въ Западенъ Берлинъ, който ни дава достовърни сведения за наглата дейност на българските комунисти въ бившата немска столица, която играе важна роля въ Европа. Поради липса на място не можемъ да помъстимъ цялото писмо, затова даваме изводки, които ще осведомятъ емиграцията ни за комунистическия домогвания въ Западенъ Берлинъ.

"Главень организаторъ на българските комунисти въ Западенъ Берлинъ е Д-ръ Георги Костадиновъ, подпомогнатъ отъ жена му Барбара и тъхната дъщеря".

Бъфало. На 14 Юлий 1985 год. стана най-тържествено отпразнуване откриването на Седмицата на Поробените народи съ приемъ въ Общината, гдено кмета на града господинъ Джеймсъ Грифинъ подписа и представи своята прокламация за случая. Предъ общинския домъ се издигнаха и останаха да се въятъ цълния денъ знамената на всички поробени народи, между които и българското. На 19 Юлий въ голъмата зала на Украинския Домъ се състоя банкетъ, на който пристътуваха надъ 300 души. България бъ представена отъ голъма група на чело съ председателя на БНФ въ Бъфало г-нъ Миро Герговъ, който бъше на официалната маса. Главень говорителъ бъ г-нъ Д-ръ Улийъ Чей Тиль отъ Вашингтонъ, авторъ на 11 книги противъ комунизъма. Състоя се нарочна конференция съ печата и тържеството бъ предадано по телевизията.

Аризона. На 14 Юлий т.г. въ Фениксъ-Аризона се чествува откриването седмицата на Поробените Народи. България бъ представена отъ клона на Б.Н.Ф. въ Аризона съ председател Георги Антоновъ.

Комитетътъ на Поробените Народи въ Аризона е предприетъ инициативата да се построи паметникъ за поробените народи, който въроятно ще бъде поставенъ въ Вашингтонъ.

Чествувания Седмицата на Поробените Народи съ били организирани въ редица отъ по голъмите градове на Америка като Чикаго, Вашингтонъ, Лосъ Анжелесъ, Даласъ, Детроитъ и много други.

"Отъ Източень Берлинъ, често идвашъ въ Западенъ Берлинъ българскиятъ консул Георгиевъ, агентътъ отъ Държавна Сигурност Христовъ и Иванъ Димитровъ, представителя на радио София Ивановъ и други комунисти отъ Българското консулство".

"По инициатива на Д-ръ Костадиновъ се устройватъ сръди и вечеринки съ български емигранти, чиято главна целъ е да се събиратъ помаги отъ емигрантите за постройка на нѣкакъвъ Домъ въ София за българите живущи въ чужбина и да се пропагандиратъ наредбите за нови български паспорти, преимуществата на емигрантите за посещение въ Родината безъ виза, но не даватъ гаранция и не говорятъ дали ще може подългания да се завърне".

"На 30 Априль 1985 се състоя сръца на българските емигранти въ ресторант "Булгарише Гриль" на Коцинъ Плацъ, когдато се събраха помощи за Дома въ София и се пропагандира получаването на нови паспорти".

"На 1 Юни 1985 се състоя Български Балъ въ голъмия салонъ на Шененбергъ, организиранъ от Д-р Костадиновъ. Консултът Георгиевъ държа речъ. Агентът от Държавна Сигурност Иванъ Димитровъ ходи по масите и пропагандираше да се даряват повече сръдства и взематъ нови паспорти".

"Азъ се опитахъ въ коридора предъ салона, да раздавамъ копия, които направихъ отъ списанията "Борба", "Бъдеще", "Заветъ" и др. Дъщерята на Д-р Костадиновъ ме видя, каза ми че нъмамъ право да раздавамъ тези списания и изтича да каже на баща си.

Следъ няколко минути пристигна Д-р Костадиновъ придруженъ отъ трима комунисти, за браниха ми да разпространявамъ списанията и ме заплашиха - да внимавамъ, че нъщо може да ми се случи".

"Българските емигранти проявяват интересъ към антикомунистически списания, обаче се страхуватъ да се проявятъ дейно. Берлинъ е пъленъ съ комунистически агенти. Всичко може да се случи! Азъ не се страхувамъ. Азъ съмъ легионеръ, далъ съмъ клетва да се боря противъ комунизма за свободата на България и нъма да спра. Преди няколко дни, сръдъ нощ, нъкои се опитахъ да влязъ въ апартамента ми. Благодарение, че се събудихъ и дигнахъ аларма - избъга. Ако нъкой денъ ме намърятъ обесенъ въ мя домъ, както намъриха Щеъ, вие ще знаете какво се е случило и кои съмъ виновниците".

СКРЪБНА ВЕСТЬ

Следъ тежко боледуване почина въ България подпоручикъ отъ ВВС.

СТОЯНЪ
СТОЯНОВЪ
ЛАЗАРОВЪ
(ЧОЧО)

(1914 - 1985)

Покойниятъ е единъ отъ ръководните членове на СБИЛ - София, сподвижникъ на Д-р Иванъ Дочевъ също отъ основаването на организацията. Взима дейно участие въ издаването и разпространяването на в-къ "Преломъ", както и въ национални акции въ помощъ на ВМРО и въ защита на подписнатото българско население въ Добруджа преди 1940 година.

При идването на комунистите на властъ унищожава архивите, намиращи се при него, като сътова успява да запази много свои съидейници отъ преследвания.

До последния си дъхъ покойниятъ мислещи и копнеше за Свободна и Независима България. Богъ да го прости!

СКРЪБНА ВЕСТЬ

Въ Брисбънъ, Австралия почина нашиятъ добър другаръ, съмиленикъ и български патриотъ

Д-р ИВАНЪ СЕРБЕЗОВЪ

72 годишенъ, роденъ въ Стара Загора. Завършилъ университета въ Гьотингенъ, той практикува зъболъкарство въ Германия, Англия и Австралия.

Ръководенъ членъ на СБИЛ въ България и по късно на БНФ въ изгнание, покойниятъ бъвнаги въ предните редици на борбата.

БНФ изказва най-искренни съболезнования на близките на покойния.

Въчна му паметъ!

СКРЪБНА ВЕСТЬ

На 30 Май 1985 год. въ Ниагара Фалсъ, Канада почина

ДОБРИ ГЕОРГИЕВЪ
85 годишенъ

Роденъ въ с. Бъла, Русенско.

Покойниятъ е подофицеръ отъ джандармерията, носителъ на златното отличие на БНФ и основателъ на черквата Св. Иванъ Рилски. Погребението бъде извършено отъ отецъ Кобаковъ въ съслужение съ Т. Гроздановъ. За

живота и дейността на покойния говори г-н Миро Герговъ, председателъ на клона въ Бъфало.

Въчна му паметъ!

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

BORBA®

Founder: Dr. Ivan Dochell

† Editor: Dr. George Paprikoff

P.O.Box 46250 CHICAGO

111. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958

Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration,
N.Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

БИБЛИОГРАФИЯТА на Д-ръ Г. Паприковъ подъ печатъ

Монументалният трудъ на Д-ръ Паприковъ - Библиография на бълг. емигрантска литература отъ 1944 до 1984 година е подъ печатъ. Въ повече отъ 700 стр. сѫ описани библиографично и съ кратко съдържание 1579 литературни и научни произведения издадени следъ 1944 год. отъ българи въ емиграция.

За допълнителни сведения следете следващия брой на "Борба" или се отнесете къмъ Редакцията.

За да се даде възможност на по-вече наши сънародници, особено отъ Европа, да се снабдятъ съ книгата "Половинъ въкъ Борба противъ комунизма за Свободата на България" отъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, която излезе на български езикъ, цената на книгата въ марки ще бъде 50 д.м. включващи пощенски разноски. Въ долари цената е 20.-

Книгата може да се набави отъ редакцията на списание "Борба":

"Borba", P.O.Box 46250, Chicago, I11.60646

или отъ книгоиздателството на Д. Загорски
D.Zagorsky, P.O.Box 2836, La Mesa, CA. 92041

НОВОИЗЛЪЗЛИ КНИГИ

Въ редакцията се получи книгата "Червеният бай Ганю - човекът на новото време", очерци отъ Асенъ Цанковъ, 186 страници, издание на Пъевъ и Поповъ.

Новото време създаде и новия бай Ганю. Следъ като унищожиха интелигенцията, творците на "социалистическия реализъм" образуваха "новата аристокрация отъ евнуси". Създаде "една нова литература, народена за лашть вкусове на тылата". Авторът съмъло бичува пашлото ново време и съ думитъ на единъ отъ обрисувани харктери дава най-добро обяснение за причинитъ на жалкото състояние въ Родината: "--" Пресущени мозъци сѫ на дъното на всичкитъ ни нещастия".

Г-нъ Асенъ Цанковъ (1883-1964) е роден въ Орехово, завършил право въ Женева. Презъ 1944, емигрира въ Парижъ и сътрудничи на редица радио-предавания за България. Както неговият братъ Проф. Александър Цанковъ, така и Асенъ Цанковъ е бил остръ критикъ на бръзанизма и борецъ противъ комунизма.

"БОРБА" е дъло на българската емиграция
подпомагайте нейното излизане.

"Овчарь и самодива (рилска овчарска легенда)" отъ Любомиръ Рилски сѫ стихове, "писани въ адският подземия на убийствени комунистически затвори" и посвѣтени отъ автора й "на скъплата памет на всички покойни сънародници - избити отъ червени тъ палачи, както и на всички живи борци - борещи се срещу кървавото комунистическо мракобесие."

Стиховетъ се лъжть леко, пълни съ вълнуващи чувства, създаващи незабравими картини и неусътно изпълватъ 51 страници, представляващи единъ отъ бисеритъ на нашата емигрантска литература.

Книгоиздателство Д. Загорски пусна въ ограниченъ тиражъ "Българска кухня отъ хубавото старо време" съ най-изпитани рецепти за супи, яхнии, гювечи, салати, компоти и др. - 12, Долара. и книгата "Мъдрост и афоризми отъ цълъ свътъ" съ надъ 1000 умни мисли и цитати на известни личности отъ цълъ свътъ. - 12, Долара.